

МІСТА

Хто правду чинить
– іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Великоднє послання Архiepіскопа і Митрополита Львівського Української Греко-Католицької Церкви

Всесвітлішим та Всечеснішим отцям, Високопреподобним і Преподобним отцям, ченцям та черницям, дорогим та достойним мирянам Львівської архієпархії

Христос Воскрес!

Усі чотири євангелисти описали подію Воскресіння Ісуса Христа. Господь багато разів повторяв своїм учням, що Він воскресне; вони чули це, але не сприймали й не розуміли. Син Божий говорив глибоку правду, апостоли ж сприймали як могли, або не надавали цьому значення. Коли Христос говорив учням, що необхідно йти в Єрусалим, там Він буде страждати від фарисеїв та книжників, Його вб'ють, але Він на третій день воскресне, апостол Петро зреагував: «... Пожальй себе, Господи! Це хай не станеться з Тобою! Він обернувся і сказав Петрові: Геть, сатано, від Мене! Ти Мені спокуса, бо думаєш не про Боже, а про людське» (Мт. 16, 22-23).

Господь ступав глибокими духовними водами, виконуючи волю Небесного Отця; натомість Петро тонує у своїх мізерних міркуваннях, страх та недовіра до Бога огортали його. Майже увесь народ очікував зміни, але навіть віруючі ізраїльтяни бачили це по-своєму, як от Натанайл, що промовив до Христа: «... Учителю, Ти – Син Божий, Ти – цар Ізраїлів» (Ів. 1, 49). Люд очікував царя-визволителя з-під політичного й фізичного панування римлян, а Ісус прибув у світ з волі Отця: «Така бо воля Мого Отця: щоб кожен, хто Сина бачить і вірує в Нього, жив життям вічним, і щоб Я воскресив його останнього дня» (Ів. 6, 40). Ісус проголосив: «Син бо Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло» (Як. 19, 10). Син Божий прибув із неба, щоб переблагати Отця за людські беззаконня, які сягають прогрішень людей від першого гріхопадіння аж до кінця світу. Його завдання – повернути синівство, встановити життя любові між людьми, дарувати вічне щастя у небі та звільнити увесь людський рід від диявольських гріховних кайдан.

Людські гріхи розіп'яли Ісуса Христа, Він помер на хресті, був покладений у гріб, щоб тріумфально воскреснути. Тому правда про Воскресіння стала переможною, більш тріумфальною від потрібного розп'яття, на що добровільно погодився Спаситель! Не допомогла навіть сторожа, марні були печаті та не затьмарили Воскресіння гроші, що юдеї дали військовим! Христос воскрес, переміг смерть, гріх, диявольську та людську злобу й пекло, відчиняючи людям вічне щасливе небо та життя в любові з Богом!

Євангелисти описали правду про початкову віру апостолів у Воскресіння Ісуса. Жінки – Марія Магдалина, Марія, мати Якова, та Саломія – купили пахощів, щоб піти та намастити Його тіло (пор. Як. 24, 1). Вони були здивовані, коли побачили відкочений камінь від гробниці, а тіла Христа не знайшли; натомість побачили двох чоловіків у блискучих одягах, які сказали, що Ісуса немає тут. Жінки-мироносиці дивовижно остовпіли, боячись, щоб не померти, нахилившись низько обличчям до землі. Не знали що думати про відсутність тіла у гробі. Прийшли намастити тіло пахучими олійками, а його не було! В діалог вступали ангели, які направляли жінок та учнів, щоб спішили у Галилею, де побачать Ісуса.

Всюди точилася розмова про Ісуса, порожній гріб, невдачу охорони при гробі, землетрус та заляканий спокій учнів. Марія Магдалина при гробі почула ніжні слова воскреслого Месії: «Маріє!» Не розгубилася, зраділа й радісно промовила: «Раввуні!» Двоє з учнів віддалялися від Єрусалиму, наближалися до Емаусу, і до них приєднався воскреслий Ісус. Слухали Його пречудного навчання, але не пізнали Його, бо щось заступило їм очі на воскреслого Христа. Хоч віддалялися в розчаруванні, однак Спаситель бажав потішити їх, запобігти недовірі, повернути їм віру в Його навчання та переконати про світле воскресіння. Він не покидає нікого, навіть маловірам запалює вогонь надії та любові: «...Чи не палало наше серце в нас у грудях, коли Він промовляв до нас у дорозі та вияснявав нам Писання?» (Як. 24, 32).

Життя апостолів продовжувалося згодом у правильному руслі: усе оберталося навколо особи Ісуса Христа, Його розп'яття, а головне – Воскресіння з мертвих! Так повинно проходити життя кожної людини, яка має в усьому шукати й віднаходити Бога. Жити без Бога – означає втрачати життя! Хто від Бога далекий, той близький до зла!

Велика необхідність кожної людини запитувати себе про життя з Богом, про шукання Господа, відповідальність за життя, про вічність, безсмертність душі, про вічну нагороду чи покарання... Як і чи ми віримо в Бога, вічну нагороду чи покарання? Як пристосовуємо наше життя, щоб бути щасливими в небі? Взагалі чи віримо в те, що маємо в смертному тілі безсмертного духа? Ось воскрес Христос, який підвів з мертвих Лазаря, що лежав чотири дні у

гробі: «А промовивши те, кликнув на весь голос: «Лазарю, вийди сюди!» (Ів. 11, 43). Також Христос воскресив хлопця, якого вже мали поховати: «...Тоді Ісус сказав: Юначе, кажу тобі, встань!» (Як. 7, 14). Подібно Ісус воскресив дочку начальника синагоги, промовивши: «...Дівчино, пробудися!» (Як. 8, 54). Тіла згаданих осіб були мертві, а душі – живі. Їх призвав Господь, і вони, повернувшись в тіло на голос Бога, оживили його. Усі воскреснемо, бо так постановив наш Творець!

Святий апостол Павло писав до коринтян: «Коли мертві зовсім не воскресають, чого тоді за них христитись? Чого й нам наражатися повсякчасно на небезпеки?» (1 Кор. 15, 30). Або інші слова Його до солунян: «Бо коли ми віруємо, що Ісус умер і воскрес, тож так і тих, які послули в Ісусі, Бог приведе з ним» (1 Сол. 4, 14). Якщо ми віримо, що Христос воскрес, тоді Він у силі воскресити нас так, як воскресив Лазаря, що вже чотири дні перебував у гробі.

Бажаю усім радості свята Христова Воскресіння! Хай ця велика правда надихає нас до гідного та чесного християнського життя!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!
Благословення Господнє на Вас!
+ ІГОР,
Митрополит Львівський

Дано у Львові,
при Архикатедральному соборі
св. Юра, дня 28 березня 2018
року Божого

Квітень.
2018 року Божого.
Число.
142 / 4

ЧЕРГОВІ ЗБОРИ ДЕКАНІВ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЕПАРХІЇ

13 березня на Святоюрській горі відбулася чергова зустріч Протопресвітерської ради (ради деканів) Львівської архієпархії, яку очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник та протосинкел Львівської архієпархії. У зборах також взяли участь єконом о. Богдан Когут, синкел у справах мирян о. Павло Цвюк, ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа о. Ігор Бойко та інші працівники курії Львівської архієпархії.

На зустрічі присутні обговорили актуальні питання життя архієпархії та загалом Церкви, заслухали доповідь керівника референтури у справах родини о. Тараса Фітя про теперішню ситуацію щодо передпоздужних катехиз на парафіях, а також обговорили низку інших справ та пропозицій.

Наступна зустріч деканів Львівської архієпархії запланована на 8 травня 2018 року.

ЗУСТРІЧ КУРІАЛЬНОЇ РАДИ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЕПАРХІЇ

14 березня в Митрополичих палатах відбулося засідання куріальної ради, на яку були запрошені протопресвітери (декани) міста Львова. Зустріч очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник та протосинкел Львівської архієпархії. Присутні обговорили актуальні проблеми та стратегію розвитку архієпархії.

ПАРАФІЯ ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО ОТРИМАЛА НОВОГО СОТРУДНИКА ТА ДИЯКОНА

15 березня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, зустрівся з адміністратором парафії Пресвятого Серця Христового (м. Львів, вул. Диктова, 2а) о. Зіновієм Боднаром. Владика вручив декрет про призначення сотрудником парафії Пресвятого Серця Христового о. Тарасу Мирці та декрет про скерування на дяконське служіння на цю парафію дякону Олегу Нестору. Також у часі зустрічі присутні обговорили стратегію оживлення пасторального життя парафії та новий розпорядок богослужень.

МАЙСТЕР-КЛАС ПИСАНКАРСТВА ДЛЯ ВИХОВАНЦІВ ДИТЯЧОГО БУДИНКУ

18 березня в Дитячому будинку №1 у Львові (вул. Таджикиська, 21) відбувся майстер-клас писанкарства для двох десятків маленьких вихованців закладу. На запрошення волонтерів місії «Центр опіки сиріт» (ЦОС) Львівської архієпархії молодіжна організація «Пласт – український скаутинг» провела цей захід в рамках акції 100+п писанок. Малеча пробувала правильно тримати писачок, наносити різноманітні орнаменти, творити свою писанку.

Пласт – український скаутинг: «Сьогодні ми проводили майстер-клас для дуже веселих та позитивних дітей. Як тільки ми витягнули всі матеріали для писанкарства, то побачили, з якою цікавістю та захопленням на нас дивляться дітки. Безумовно, вони були дуже раді, що для них проводять таке заняття, адже для більшості писанкарство було чимось абсолютно новим. Протягом майстер-класу всі дуже старанно вимальовували свої писанки, хоч не обійшлося й без розбитих яєць. Та загалом кожен мав можливість намалювати свою власну писанку. Нам було надзвичайно приємно проводити цей майстер-клас, ми отримали масу задоволення та натхнення для наших наступних акцій».

Організатори широко дякують волонтерам за позитивні емоції і за можливість малечі відкрити щось нове й цікаве для себе.

Джерело: інтернет-ресурс ЦОС

9-11 березня відбувся перший тур Великопопосних реколекцій для учнів катехитичних шкіл Львівської архієпархії. Провадив духовні науки о. Богдан Луковський – головний редактор газети «Мета». У духовних роздумах він постійно наголошував на важливості молитви, посту та милостині, приводячи приклади зі Святого Письма та життєвих ситуацій. Слухачі дуже творчо та дотепно давали відповіді на всі питання священника, дивуючи своєю щирістю та кмітливостю.

У центрі днів духовної віднови була Божественна Літургія та молитва. Діти взяли участь у Літургії св. Івана Золотоустого, Літургії св. Василія Великого та Літургії Передшеосвячених Дарів св. Григорія Двоєслова. Важливим моментом було уділення святої Тайни Сповіді та участь у ранішніх та вечірніх молитвах.

У Брюховичах відбулися реколекції працівників курії Львівської архієпархії

9-11 березня в Реколекційно-відпочинковому центрі Львівської архієпархії «Світлиця» (сmt Брюховичі, вул. Широка, 4) відбулися Великопопосні реколекції для працівників курії Львівської архієпархії УГКЦ. Реколектантом був о. Павло Дроздяк – місіонер Божого милосердя, координатор стратегії розвитку УГКЦ'2020 «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», керівник прес-служби курії Львівської архієпархії, капелан ЛМР, сотрудник Архикафедрального собору святого Юра.

У контексті основної теми реколекцій «Руйнування п'єдесталів» реколектант разом з учасниками розмірковував про сокрушення серця, перемогу над власним егоїзмом та відкриття себе, необхідні для примирення з Богом. Також учасники реколекцій мали нагоду відпочити, поспілкуватися і ближче познайомитися одне з одним, молитовно порозважати над Святим Письмом із п. Вірою Ценглевич, головою Катехитичної комісії ЛА, взяти участь у багатьох

13 березня в конференц-залі Львівської духовної семінарії Святого Духа (м. Львів, вул. Хуторівка, 35) відбулася березнева зустріч Інституту постійної формації духовенства Львівської архієпархії. Доповідачем був Преосвященний владика Йосафат (Мошчич), правлячий єпископ

Великопопосні реколекції для учнів катехитичних шкіл Львівської архієпархії

Крім того, діти мали час на розваги та конкурси, які їм підготували і провели незмінні аніматори днів духовної віднови – Юрій Пітила, секретар катехитичної комісії Львівської архієпархії, та Ярослав Левко.

Другий тур Великопопосних реколекцій для юнаків та юнок з катехитичних шкіл Львівської архієпархії відбувся 16-18 березня. Провадив духовні науки протодиякон Назарій Ярунів.

У цікавій та доступній формі протодиякон Назарій розповів про важливість та значення богослужень Великого посту, а також про призначення та роль у богослужіннях усіх частин храму. Підлітки активно брали участь у Божественних Літургіях та приступали до Тайни Сповіді. Важливими й пізнавальними були гуртки молитовного читання Святого Письма з подальшим театралізованим представленням прочитаних притч.

Загалом підлітки цікаво та пізнавально провели час, збагативши свій духовний світ.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ,
голова Катехитичної комісії Львівської архієпархії

богослуженнях, а також приступити до св. Тайни Покаяння.

Супроводжували богослуження співом та займалися з дітьми працівники курії брати-семинаристи Львівської духовної семінарії Святого Духа Мар'ян Гринер та Орест Єлізаров.

У реколекціях також взяв участь Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, протосинкел та керівник персоналу курії. Він молитовно супроводжував учасників реколекцій, разом з ними розважав над науками та очолював богослуження.

Завершилися реколекції вже традиційною хресною ходою вулицями Львова у Хрестопоклонну неділю.

Березнева зустріч Інституту постійної формації духовенства

Чернівецької єпархії УГКЦ. Тема зустрічі – нова євангелізація.

Владика звернув увагу на суть євангелізації у сучасному світі – проголосувати, а відтак навчати. Першочерговою повинна бути саме проповідь Божого слова, а вже тоді – катехизація, адже катехизувати можна лише віруючих, євангелізованих людей.

Також було зачитано декрет про заснування координаційної ради з питань нової євангелізації Львівської архієпархії УГКЦ. Головою ради призначено о. Романа Кісіля. Крім цього, о. Тарас Гадомський оголосив про VII Прощу молитви за узалежнених, яка відбудеться 28 квітня,

запросив священників і попросив зробити оголошення про захід на своїх парафіях.

В Українській академії друкарства вшанували пам'ять Патріарха Йосифа Сліпого

Архiepіскоп і Митрополит Львівський Ігор, розпочавши конференцію «Патріарх Йосиф Сліпий та українська державність» в Українській академії друкарства, висловив слова радості, що маємо таких гідних людей, освітян, що вшановують пам'ять Патріарха Йосифа. Високопреосвященний владика також запрезентував усім учасникам конференції важливі й цікаві факти з біографії славного патріарха та кардинала.

Інші доповідачі також відкрили цікаві факти, розповіли про нові видання, книги, що тим чи іншим способом дотичні до постаті Патріарха Йосифа чи осіб, тісно з ним пов'язаних. Конференція видалась надзвичайно пізнавальною та проходила у теплій атмосфері.

Нагадаємо, що минулого року ми відзначали 125-ту річницю з дня уродин великого Патріарха «ув'язненої Церкви». Цього ж року маємо 100-ту річницю захисту докторської праці Патріарха Йосифа з тринітарного богослов'я про походження Святого Духа, 90-ту річницю від заснування у Львові Богословської академії та 55-ту річницю звільнення Патріарха з радянських таборів та приїзд до Риму.

Екологічна зустріч зі священниками Яворівського деканату

відповідальність. Священик є тим, хто навчає правд віри, хто говорить, що все, що нас оточує – створене Богом. А ми, як люди, покликані все це створіння «порати і доглядати», як навчає нас Святе Письмо».

Було наголошено також, що саме від духовенства нині залежить кількість вінків та штучних квітів на цвинтарях перед Великоднем і на наших християнських похоронах.

Отцям було представлено цьогорічну Великопосну ініціативу «Екологічне навернення для порятунку створіння». Крім того, екосвященик заохочував усіх присутніх залучати місцеві школи до участі у всеукраїнській акції «Здай макулатуру – збережи дерево».

На завершення зустрічі отці Яворівського протопресвітерату отримали буклети та банери екологічного змісту.

15 березня відбулася ще одна екологічна зустріч голови Комісії з питань екології у Львівській архiepархії о. Миколи Пришляка зі священниками Яворівського протопресвітерату. На цій зустрічі отець-еколог говорив про актуальні екологічні проблеми та можливості їх вирішення. При цьому він наголосив: «Ми, як Церква, маємо обов'язок показати гарний приклад бережливого ставлення до природного довкілля, з усвідомленням того, що це є створіння Боже, наш спільний дім, за який несемо

Призначено представника курії Львівської архiepархії УГКЦ в дипломатичних установах Львова

Від 20 березня 2018 року курія Львівської архiepархії матиме свого представника у дипломатичних установах м. Львова. Ним став о. Михайло Фенканін, який вже має багатолітній досвід представництва інтересів Церкви у консульстві Республіки Польща у м. Львові.

Тепер Високопреосвященний Архiepіскоп і Митрополит Ігор призначив о. Михайла представником курії Львівської архiepархії у всіх дипломатичних установах м. Львова, адже Церкву дуже часто запрошують на різноманітні акції, урочистості, які організують ці установи.

16 березня на парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Вербляни Немирівського протопресвітерату Львівської архiepархії голова комісії з питань екології

Екологічна Хресна дорога в Немирівському деканаті

о. Микола Пришляк разом з вірними та отцем-деканом Ігорем Кунцем молилися екологічну Хресну дорогу.

Перед молитвою о. Ігор представив екосвященика, який, у свою чергу, подякував за запитання та пояснив вірним особливість такої молитви: «Ця екологічна Хресна дорога є за структурою тією ж Хресною дорогою, яку зазвичай ми молимося. Її особливість полягає лише в тому, що вона заохочує нас задуматися над певною категорією гріхів, які ми, бува, чинимо щодо нашого природного

довкілля. Дуже важливо людині XXI століття усвідомити, що особисто від неї залежить, як виглядатиме планета Земля, чи будуть обкрадені в майбутньому діти та онуки, чи все ж таки вона є добрим господарем (чи господинею) і залишить добру екологічну спадщину своїм рідним».

Також отець-еколог говорив про актуальні екологічні гріхи, як-от спалювання сухої трави, використання штучних квітів та вінків тощо. На завершення о. Микола роздав вірним банери та буклети на екологічну тематику.

ПОВІДОМЛЕННЯ ВІРНИМ ШОДО ОСІБ, ЗВІЛЬНЕНИХ ВІД ОБОВ'ЯЗКУ СВЯЩЕНОДІЯТИ
Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, закликає вірних уточнювати канонічний статус осіб, у священнодійствах яких виникають сумніви:

«Вірним у Львівській архiepархії повідомляємо: з огляду на те, що в останньому часі виникали певні непорозуміння серед вірних УГКЦ щодо канонічного статусу осіб, які в минулому виконували священнодіяння, однак на підставі рескрипту Конгрегації для священнослужителів отримали звільнення (диспензу) від усіх обов'язків, пов'язаних зі святою Тайною Священства. Таким чином, у відповідності до канону 395 ККЦ, ці особи втратили властиві клирицькому стану права, прирівнюються до мирян та не можуть сповняти жодних священнодійств, зі збереженням приписів канн. 725 і 735 §2.

Закликаємо бути пильними і в випадку виникнення сумнівів щодо дій осіб, які представляють себе священнослужителями, наполегливо просимо уточнювати інформацію щодо їхнього канонічного стану в канцелярії курії Львівської архiepархії».

РОЗДУМИ НАД ТАЇНСТВОМ ПОКАЯННЯ В ЕКОЛОГІЧНОМУ КОЛЕДЖІ У ЛЬВОВІ

Свої запитання та думки, щодо таїнства Сповіді (Покаяння) в живій розмові із Преосвященним владикою Володимиром, єпископом-помічником Львівської архiepархії, висловлювали викладачі та працівники Екологічного коледжу Львівського національного аграрного університету. Така духовна зустріч відбулася 20 березня в конференц-залі коледжу. Говорили про те, як часто вартує приступати до сповіді, як правильно розуміти це таїнство, а також висловлювали свої побоювання і переживання, що може заважати приступати до сповіді тощо.

Владика Володимир звернув увагу присутніх на той аспект, що Таїнство Покаяння є певним процесом лікування, своєрідною терапією для нашої душі. Він заохотив не боятися сповіді, але користати з неї завжди, коли гріх зранює душу.

В УКУ ВІДБУВСЯ СЕМІНАР-ТРЕНІНГ «БЕЗПЕЧНЕ МІСЦЕ»

20 березня в стінах Українського католицького університету для медичних капеланів та семінаристів відбувся семінар-тренінг «Безпечне місце», який провадили фахівці зі США Майкелін Фреденбург та Кейті Гепперт. Учасники семінару мали можливість навчитися й перейняти досвід надання допомоги родинам, що пережили перинатальну втрату (визначення, зачеплення вагітності тощо).

о. Олександр РУДЕНКО,
медичний капелан

ВЛАДИКА ВОЛОДИМИР

ЗВЕРШИВ ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

12 березня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архiepархії, звершив Чин парастасу над покійним Василем, батьком о. Тараса Мирки. Заупокійні богослуження відбулися в храмі Пресвятого Серця Христового (м. Львів, вул. Диктова, 2а).

ВИСЛОВЛЮЄМО СПІВЧУТТЯ!

Духovenство та вірні Львівської архiepархії висловлюють співчуття отцю Богдану Гнатіву, єклезіарху Львівської архiepархії, з приводу відходу до вічності його матері Емілії.

Висловлюємо також співчуття отцю Тарасу Мирці через переставлення до вічності його батька Василя.

Нехай Милостивий Господь прийме до себе їхні душі та дарує вічний упокій!

Єднаємося у молитві з родинами померлих.

СВЯТИШИЙ ОТЕЦЬ ФРАНЦИСК ЗАТВЕРДИВ ДЕКРЕТИ ПРО ВИДАЛЕННЯ З МОНАШОГО СТАНУ О. ПЛАНЧАКА ТА ІНШИХ ВОСЬМИ МОНАХІВ

Очим подаємо до загального відома, що 9 лютого 2018 року Святіший Отець Франциск затвердив декрети Архієпископа і Митрополита Василя (Семенюка) про видалення з монашого стану дев'яти монахів: ієромонаха Антонія-Григорія (Романа Планчака), ієромонаха Андрія (Миколу Костевського), брата Макарія (Миколу Кошарського), брата Йоана (Михайла Ратича), брата Вартоломея (Андрія Зубрицького), брата Якова (Дмитра Сасіна), брата Пантелеймона (Івана Василика), брата Мар'яна (Муховського), брата Миколу (Хахулу). Це рішення Святішого Отця є остаточним і не може бути оскаржене.

Ці особи є колишніми членами монастиря святого Теодора Студита в с. Колодіївка Тернопільської області. Тепер вони незаконно перебувають у с. Посіч Івано-Франківської області.

Згідно із затвердженими декретами, вони втрачають приналежність до монашого стану, не мають права носити монаший одяг, втрачають усі права і позбавляються всіх обов'язків, які випливають зі складання монаших обітів, та не можуть більше називати себе монахами.

Крім того, згідно з нормами церковного права, отці Планчак і Костевський не мають права священнодіяти. Вони не можуть служити Божественної Літургії, уділяти Святі Таїнства та здійснювати інші богослужіння у храмі чи поза ним, зокрема звершувати будь-які прилюдні моління за хворих, екзорцизми чи подібні практики.

Довідка

3 травня 2017 року було оприлюднено заяву Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства з приводу «об'явлень» с. Марії Баран, які поширює о. Антоній-Григорій Планчак. З метою вирішення складних проблем, рішенням Блаженнішого Святослава за згодою Постійного Синоду, відбулася реорганізація монастиря святого Теодора Студита у с. Колодіївка. Це рішення потвердила Конгрегація для Східних Церков у Ватикані. Братія монастиря на чолі з ігуменом Марком (Шняком) прийняла рішення церковної влади і продовжує монаше життя в с. Колодіївка згідно з монашою традицією і правилами. Натомість частина монахів не прийняла зауважень церковної влади і відмовилася її слухати. Вони продовжували порушувати монаші правила й остаточно незаконно поселилися в с. Посіч Івано-Франківської області. Вони не бажали виправити своєї поведінки. Після відповідних попереджень дев'ять монахів були видалені з монашого стану. Це рішення особисто затвердив Римський Архієрей.

Департамент інформації УГКЦ

УКРАЇНСЬКІ КАНОНІСТИ ПЕРЕЙМАЮТЬ ДОСВІД КОНГРЕГАЦІЇ ДОКТРИНИ ВІРИ

20-21 березня в Папському університеті «Урбаніана» (Ватикан) відбувся VI інтенсивний курс-семінар про злочини, зарезервовані в Конгрегації доктрини віри під назвою «Практичні випадки і практика Конгрегації доктрини віри».

Захід, організований для працівників єпархіальних курій, трибуналів, членів інститутів посвяченого життя, студентів канонічного права, мав на меті ознайомити слухачів з практикою, яку застосовує Конгрегація доктрини віри при вирішенні злочинів, їй зарезервованих, т.зв. «Delicta graviora». Серед доповідачів були відомі викладачі папських університетів, працівники Конгрегації доктрини віри та Трибуналу Апостольської Пенітенції.

Від України в семінарі взяли участь представники Львівської архієпархії УГКЦ (Андрій Ханас, суддя архієпархії, і д-н Петро Проців, нотар єпархіальної курії), Стрийської єпархії УГКЦ (о. Олег Барбуляк, промотор справедливості) та Мукачівської греко-католицької єпархії (о. Богдан Савула, суддя єпархії).

Андрій ХАНАС,
суддя Митрополічного трибуналу

Глава УГКЦ у Варшаві: «Кремль підтримує популістів і провокує ненависть у Європі»

Політика популізму є сліпою та недалекою, оскільки вона створює сприятливий ґрунт для провокацій і радикальних гасел. Російська агресивна пропаганда, яка призвела до анексії Криму і викликає загибель людей на Донбасі внаслідок війни, підтримує популістів і провокує ненависть у різних місцях Європи. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своїй доповіді «Роль Греко-Католицької Церкви в трансформації українського суспільства» під час конференції у Варшаві «Революція, війна та їх наслідки» 16 березня 2018 року.

«Великою проблемою сьогоденної політики, – вважає Предстоятель УГКЦ, – є популізм, який викликає найнижчі інстинкти, засновані на ненависті й боротьбі. Такий стиль є великою загрозою, бо мова йде не про правду та соціальний добробут, а про те, щоб спровокувати напруженість і конфлікти, що має на меті зберегти владу».

На його думку, Кремль фінансує екстремальних націоналістів і підтримує конфлікти. «Він робить

Щороку в четверту неділю посту в Італії, у регіоні Венето, у містечку К'ямпо, відбувається українська проща до Люрдської Богородиці, яка є під опікою Братів Менших. Цього року на запрошення о. Василя Кешенюка, душпастиря українських громад у м. Віченца та Басано дель Грапа, прибув владика Діонісій (Ляхович). Архієрейську Божественну Літургію співслужили о. Василь Кешенюк, о. Августин Баб'як з Тренто, о. Ігор Боярський з Падуї та о. Володимир Медвід з Католика. Прибули приблизно 650 паломників з Віченци та околиць, Тренто і Болцано, з Падуї та Католика.

Апостольський візитатор побудував свою проповідь на основі недільної Євангелії, в якій йшлося про випадок, коли апостоли не змогли вигнати злого духа з хлопця, хоча Ісус обрав їх для того, щоби проповідувати і виганяти нечистих духів. Ісус обурюється і каже: «Маловіри! Доки буду вас терпіти?» З одного боку – мала віра апостолів, а іншого – драматична картина з хлопцем, опанованим нечистим духом.

Студенти УКУ представлятимуть Україну на міжнародних юридичних змаганнях з прав людини

Студентська команда магістерської програми «Школи права» УКУ візьме участь у «Grande Final of the European Human Rights Moot Court Competition» (EHRMCC) – престижних міжнародних судових змаганнях з прав людини. Змагання відбудуться 1-5 травня у Страсбурзі (Франція). У фіналі змагань братимуть участь 20 найкращих команд Європи. Студенти та випускники магістерської програми «Школи права» УКУ Олександр Кожухар, Олена Каньдя, Марія Гринишин та

Фото з сайту: <http://warszawa.gosc.pl>

це в Україні та Польщі, а також у Франції та Греції. Ви можете чітко це бачити щодо антиукраїнських дій, які недавно з'явилися в Польщі, ініційовані з того ж джерела, що і війна на Донбасі. Ненависть, брехливість, маніпулювання фактами є головними інструментами. Цьому слід протидіяти для порозуміння та примирення між народами», – наголосив Блаженніший Святослав.

Глава УГКЦ висловив переконання, що той, хто веде діалог і прагне згоди, не є слабший, ніж нападник. Навпаки, ті, що підтримують мир навіть перед війною, здатні не тільки виграти це, а й перемогти над справою, яка веде до цієї війни.

Департамент інформації УГКЦ

У місті К'ямпо відбулася українська проща до Люрдської Богородиці

Ісус починає лагідно розмовляти з батьком дитини, відкриваючи його серце, допомагаючи йому в розмові... Питає його, коли це сталося. «З дитинства, – відповідає батько і просить Ісуса: – Якщо можеш, поможи нам». Ісус відповідає, що все можливо тому, хто вірує! І батько в сльозах каже: «Вірую, поможи моему невірству!»

Проповідник пристосовує цю євангельську картину до сучасної культури, яка позначається загальною апостазією, відходом від віри, глухістю на голос Божий. Отже, треба відкрити вуха, щоб послухати, щоб відчуті Божу присутність. І всяке добре давання з висоти походить. З висоти походить те, що ми – діти Божі, що маємо Отця на небі, що Бог нас любить. Сьогодні у світі – брак віри, загальна апостазія. Немає вуха, щоб послухати, бо всюди гамір. Сучасна людина не здатна до мовчанки і не може стерпіти мовчанку. Навіть у лісі ставить навушники, щоби гриміла металева музика. Сучасна людина не знає, куди йти, втратила орієнтацію, загубила вічні цінності, загубила правду, а її заступила брехню.

Після Літургії архієрей уділив благословення кожному паломнику, і проща завершилася молитвою на Хресній дорозі.

Прес-служба УГКЦ в Італії

Христина Деркач за результатами письмового раунду стали однією із цих команд та вирушать на фінал до Європейського суду з прав людини.

Цьогорічний кейс стосується відповідності політики обов'язкової вакцинації Європейській конвенції з прав людини, а особливо застосування такої політики до представників певних релігійних спільнот, вірування яких несумісне, зокрема, зі щепленням.

За матеріалами www.ucu.edu.ua

Посланець Папи Франциска вручив Митрополиту Василю посвідку коронації Зарваницької ікони

16 березня в Архикафедральному соборі УГКЦ м. Тернополя в руки Архиепископа і Митрополита Тернопільсько-Зборівського Василя (Семенюка) урочисто передано посвідку служби Папських літургійних церемоній, котра засвідчує, що в неділю, 15 жовтня 2017 року, перед служінням Божественної Літургії з обрядом канонізації, в каплиці Милосердя Папської базилики святого Петра, Святіший Отець Франциск благословив дві корони для чудотворної ікони Зарваницької Матері Божої. Про передання цього атестата своїми підписами засвідчили хранитель Папської захристії отець Паоло Бенедічі та ректор Марійського духовного центру «Зарваниця» митрофорний протоієрей Володимир Фірман.

Митрополит Василій щиро подякував отцю Паоло, який спеціально для цієї події прибув з Ватикану, а також попросив передати щирі вітання та подяку Святішому Отцеві Папі Франциску за

те, що Зарваницька ікона здійснила паломництво до Ватикану, та за благословення корон для цієї чудотворної ікони.

У свою чергу, отець Паоло засвідчив, що вбачає в цьому знак Божого Провидіння у цей непростий для України час, коли на сході країни триває війна. «Спершу Син у своїй Нерукотворній іконі Спаса з Едеси прийшов до Матері у місці її прослави в чудотворній Зарваниці. А згодом Мати, прославлена у Зарваницькій чудотворній іконі, прийшла до Свого Сина та до Його намісника на землі. Для мене це є чудо! Це велика історична подія в новітній історії Вселенської Церкви», – засвідчив отець Паоло Бенедічі, хранитель Папської захристії.

Тернопільсько-Зборівська архієпархія УГКЦ

В Івано-Франківську відкрилася виставка сакральних творів XVI-XX століть

тея. Обидві реліквії – з колекції Івано-Франківського архикафедрального собору.

Керівник проекту «Врятуймо скарби разом» Валерій Твердохліб зазначив, що на виставці можна буде побачити ці та інші унікальні експонати протягом двох місяців. Співорганізатор виставки Віктор Чернов розповів, що знайшов пам'ятку – відламок ризи ікони «Розп'яття» – ще в дитячому віці. Двадцять років тому, коли приїжджав на канікули до бабусі в Зарваницю, він натрапив на неї в купі руїн. У дорослому віці він продовжив дослідницьку діяльність, звернувся до музейних працівників, і експерти підтвердили її справжність. За словами Чернова, ікона була відома на теренах не лише України. Є свідчення, що ця ікона відвернула епідемію холери. Сакральний твір належить до епохи бароко – XVII століття.

За матеріалами www.ugcc.if.ua

держави. У центрі уваги є гідність людини, яку слід зберігати і боронити за будь-яких обставин. І це стоїть як в'язнів, так і персоналу.

Відтік кадрів з системи – постійний процес, обумовлений низькими стандартами матеріального забезпечення, непростими умовами несення служби та наднормовими навантаженнями, які впливають на працівників так сильно, що мало хто готовий віддавати цій службі більше п'яти років свого життя. Кадровий голод системи – процес, небезпечний для її функціонування. Низька кваліфікація та відсутність морально-психологічного впливу у процесі професійної підготовки кадрів, відсутності програми духовної і психологічної реабілітації від негативних чинників несення служби неминує віддзеркалюються на персоналі ДКВС і на самих в'язнях.

Під час засідання робочої групи профільного підкомітету про причини кадрової кризи та відсутність соціального діалогу з органами Міністерства юстиції доповів голова національної профспілки працівників пенітенціарної системи Олег Андрієнко. Він проінформував присутніх про стан виконання Галузевої угоди в ДКВС і колективних договорів на місцях в частині соціально-правового захисту персоналу ДКВС. Необхідність соціального діалогу є обов'язком влади.

На засіданні робоча група прийняла для вивчення доповідь про становище осіб, які перебували та продовжують перебувати в установах виконання покарань і в місцях несвободи на тимчасово окупованих територіях в Донецькій та Луганській областях і в Криму, та ознайомилась із результатами перевірки стану додержання вимог кримінально-виконавчого законодавства державними установами Південно-Східного міжрегіонального управління з питань кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції у Запорізькій області.

Пенітенціарне душпастирство УГКЦ

УКРАЇНЦІ АРГЕНТИНИ ЗДІЙСНИЛИ ПРОШУ ДО ЛЮХАНА

18 березня громада української греко-католицької єпархії Покрови Пресвятої Богородиці в Аргентині на чолі зі своїм владикою Даниїлом (Козлінським) відбула щорічну традиційну прощу до Марійського відпустового міста Люхан. Проша відбулася під гаслом «Під покровом Пресвятої Богородиці, крокуючи разом у солідарності, будуймо єдність».

Історично вже склалося так, що вже не один десяток років вірні УГКЦ щорічно поспішають до одного з найбільш шанованих християнами Південної Америки храму Богородиці в Люхані (провінція Буенос-Айрес), щоби спільно помолитися та випросити ласк і заступництва в Матері Божої.

У чисельній присутності вірних Божественну Літургію очолив владика Даниїл. У богослуженні взяла участь богоспівачені особи УГКЦ в Аргентині, керівники та представники численних громадських асоціацій, культурних товариств, а також співробітники Посольства України на чолі з послом Юрієм Дюдіним.

У проповіді єпарх закликав вірних не будувати егоїстичних амбіцій, а пращувати задля розбудови Царства Небесного, а на євангельському прикладі розповів, як ми повинні в нелегких обставинах служити один одному.

Після Божественної Літургії вірні зі своїм архиєреєм зійшли в крипту, де знаходиться капличка єпархії, щоби помолитися молебень за добро в громаді та мир для України і всього світу.

Цьогорічна проша є особливою для вірних Української Церкви в Аргентині – через те, що святкує 50-ліття з моменту створення Апостольського екзархату для українців греко-католиків в Аргентині, а також освячення патріархом Йосифом (Сліпим) кафедрального собору Покрови Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі. о. Назарій Кашак, канцлер єпархії

Довідка

Почитання чудотворної фігури Матері Божої Люханської розпочалося 1630 року. Вона була виготовлена в Бразилії на замовлення Антоніо Фарія де Са, землевласника землі в Кордоба дель Тукуман, який забажав мати зображення Богородиці у своєму маєтку. У чудесний спосіб ця фігура залишилася неушкодженою під час її перевезення через ріку Люхан неподалік станції Росендо, що за 70 км від Буенос-Айреса. На її честь було збудовано спочатку каплицю, а в 30-х роках ХХ ст. – величаву базиліку в неоготичному стилі. Ця фігура Матері Божої впродовж століть прославилася численними чудами та була проголошена покровителькою Аргентини.

БРАТИ-РЕДЕМПТОРИСТИ ДОПОМАГАЛИ СТУДЕНТАМ УКУ КРАШЕ ПІЗНАТИ ЖИВОГО БОГА

У каплиці колегіуму Українського католицького університету для студентів відбулися дні духовної віднови. Шовечора після різних молитов (ТЕЗЕ, Ісусової молитви, Хресної дороги тощо) монахи-редемптористи провадили реколекційні науки.

За словами студента першого курсу філософсько-богословського факультету Ігоря Базана, ці дні для студентів були особливими: «Ми мали нагоду ще більше пізнати Бога, Його любов та безмежне милосердя».

Студент магістерської програми богослов'я Мирослав Лесюк каже: «Ці вечори були сповнені спогадами про дитинство та юність – саме тоді я з величезною користю проводив багато часу з отцями-редемптористами. Завдяки їм я бачив на власні очі, як люди без страху засвідчували свою віру, приймаючи новітні. Я відчував єдність людських сердець. Широ дякую братам за науку та молитву – це був чудовий спосіб єднання з Господом».

За свідченням учасників реколекцій, шоразу кількість студентів на цьому заході збільшувалася. «Це вже не перші мої реколекції з монахами, але ці були особливими, в них панувала атмосфера затишку і тепла. Це те, що закарбувалося в моїй пам'яті надовго. Вони огорнули мене своїми ніжними обіймами; справді, там я відчула любов ближніх та увірвала мудрі поради наставників», – з влччністю ділиться думками Інеса Посисень, студентка першого курсу філософсько-богословського факультету.

Студенти висловили особливу подяку братам-наставникам від усієї спільноти Українського католицького університету за те, що зуміли передати їм Слово Боже та навчили оселити його в серцях кожного, хто був присутній, навчили різними способами відчувати присутність живого Бога, просити про допомогу та возвеличувати Його святе ім'я.

За матеріалами: www.cssr.lviv.ua

Уже традиційно перед Великоднем в Івано-Франківському краєзнавчому музеї в рамках проекту «Врятуймо скарби разом» відкрилась виставка реставрованих сакральних творів XVI-XX століть. У відкритті взяв участь Архиепископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир (Війтишин) та митр. прот. Юрій Новицький.

Цьогорічним центральним експонатом виставки стала Зарваницька чудотворна святиня – риза ікони «Розп'яття» XVIII століття. Крім того, було представлено наріжний камінь першої української церкви, закладеної 1670 року в Заболотівському передмісті та ікону «Зняття з хреста» авторства Осипа Сорох-

Голова Душпастирської ради з питань релігійної опіки у пенітенціарній системі України взяв участь у черговому засіданні профільного підкомітету

22 березня у приміщенні Верховної Ради України відбулося XIX засідання робочої групи Комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності та Міністерства юстиції щодо реформування пенітенціарної системи. На ньому голова Душпастирської ради з питань релігійної опіки у пенітенціарній системі України протоієрей Костянтин Пантелей виступив з наполегливою пропозицією про збереження Інституту кримінально-виконавчої служби у Києві як закладу для підготовки й підвищення кваліфікації службовців ДКВС і пробації.

Обґрунтування цієї пропозиції базується на необхідності збереження кадрового потенціалу служби у часі тривання реформи через об'єктивний процес втрати кваліфікованих кадрів, а також на можливості взаємодії ІКВС з представниками Душпастирської ради з питань релігійної опіки у пенітенціарній системі в процесі навчання службовців. Така співпраця відповідає високим морально-психологічним вимогам до працівників системи й триває вже третій рік. Саме міжконфесійний та міжрелігійний формат Душпастирської ради є запорукою ідеального втілення принципу відокремлення держави від Церкви, а Церкви – від

«ПАПА ФРАНЦИСК ОBOB'ЯЗКОВО ПРИЙДЕ В УКРАЇНУ!» – ЗВОРУШЛИВА ІСТОРІЯ ПРО ДІАЛОГ УКРАЇНСЬКОГО ХЛОПЧИКА З ПАПОЮ РИМСЬКИМ

У січні цього року Папа Римський Франциск здійснив візит до прокатедраального собору Святої Софії в Римі, де зустрівся з українською громадою Італії. А от чи прийде він до України? Український хлопчик, який нині живе у Римі й «дружить» зі Святішим Отцем, точно знає відповідь на це запитання. Шестирічний Данилко переконаний: якщо йому [хлопчиків] вдалося запросити Папу Франциска до собору Святої Софії і Єпископ Рима виконав свою обіцянку, то візит до України – точно не за горами!

Зворушливою історією про маленького українця та його спілкування з Папою Франциском поділився Блаженніший Святослав, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви, в прямому ефірі «Живого ТБ».

«Я вам розкажу історію про маленького Данилка. Цей хлопчик вперше побував на аудієнції у Святішого Отця кілька років тому. Там він тримав дитячий малюнок, на якому зобразив собор Святої Софії. До речі, навіть є фотографія, як Папа Франциск його обіймає. Тоді Римський Архієрей запитав, що хлопчик намалював. Данилко одразу ж відповів: «Це наша церква в Римі. Приїдь нас відвідати!» І Святіший Отець дав зрозуміти, що він приймає це запрошення. Тож хлопчик був переконаний, що Папа Франциск приїхав до собору Святої Софії у Римі у відповідь саме на його запрошення!» – усміхаючись, розповів Предстоятель УГКЦ.

За його словами, Данилко кілька років зі своєю матір'ю перебуває в Італії і бореться з важкою недугою. Проте, як бачимо, хлопчик не втрачає оптимізму та надії.

«І ось, коли я був свідком тієї зустрічі між Данилком і Папою, – продовжує Блаженніший Святослав, – то хлопчик сказав до нього такі слова: «Я дякую, що ти приїхав, що дотримав свого слова! Прошу тебе, молися за Україну! Адже ти знаєш, як погано, коли мама плаче через те, що її сина вбили»».

За словами Глави УГКЦ, Святіший Отець був дуже зворушений глибокими словами хлопчика і відповів: «Я обіцяю тобі, що буду молитися за матерів України!» Недовго роздумуючи, наприкінці хлопчик впевнено промовив до Глави Католицької Церкви: «Приїдь до України, добре? Я тебе запрошую!»

Предстоятель додав, що коли наступного дня наші отці запитували в Данилка про те, як йому зустріч з Римським Архієреєм, то хлопчик заявив: «Я переконаний, що Папа прийде до України, тому що він вміє тримати слово!»

«Ми сподіваємося на це! Бо діти кажуть нам, що Папа Франциск обов'язково прийде. Ми дуже хочемо, щоб цей візит відбувся!» – наголосив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

ПАПА ПРИЙНЯВ ВІДСТАВКУ ПРЕФЕКТА СЕКРЕТАРІАТУ З ПИТАНЬ КОМУНІКАЦІЇ

21 березня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск прийняв зречення, подане монсеньйором Даріо Едуардо Вігано, префектом Секретаріату з питань комунікації. До призначення нового префекта Секретаріат очолюватиме секретар цього відомства монсеньйор Лусіо Адріан Руїс.

У листі на ім'я монсеньйора Вігано Святіший Отець зазначає, що просить його і надалі продовжити своє служіння при Секретаріаті з питань комунікації, призначивши його асесором при цьому відомстві, із завданням передати набутий досвід новому префектові для ефективного завершення реформи, яка переходить у заключний етап.

За матеріалами: Радіо Ватикан

У проповіді під час ранкової Святої Меси в каплиці «Дому святої Марти» у Ватикані 22 березня Святіший Отець пригадав про вірність Господа Бога, зазначаючи, що приступити до святого Таїнства Покаяння не є схожим до хімчистки, де бажавмо усунути плями, а є моментом, в якому отримуємо Божі обійми та Його любов. Господь є вірним, Він не забуває про нас, і це є причиною нашої надії. На порозі Страсного тижня Церква пропонує призадуматись над темою Божої вірної любові, мовив Папа Франциск, а

Архієпископ Ріно Фізикелла про

Тема вкладу та зусиль Папи Франциска у процесі нової євангелізації була у центрі інтерв'ю архієпископа Ріно Фізикелли, президента Папської ради сприяння новій євангелізації, для «Vatican News». Це інтерв'ю є другим із серії зустрічей, спрямованих на краще ознайомлення вірних із працею ватиканських дикастерій та реформою Римської Курії.

Відповідаючи на перше запитання ватиканського журналіста, архієпископ Фізикелла розповів про перебіг робочого дня в очолюваній ним Папській раді. Він зазначив, що робочі дні, зазвичай, розпочинаються дуже рано, з перегляду пошти та всіх поточних практик. Кожного ранку працівники цієї ватиканської інституції приймають чимало різних груп: семінаристів, представників різних дієцезій, єпископів, що прибувають на візит ad Limina, членів різноманітних рухів та організацій, які, по-суті, щоденно вносять свій вклад у справу нової євангелізації. «Отож, я б сказав, що у нас – дуже динамічне життя, але й сама євангелізація є динамічною. Тому ми повинні пристосовуватись до місії євангелізації у Церкві», – наголосив монс. Ріно Фізикелла.

Далі мова йшла про особливе значення нової євангелізації в понтифікаті Святішого Отця Франциска. «Програму Папи Франциска, – мовив архієпископ, – знаходимо в його першому документі «Evangelii gaudium», який, не забуваймо, слідує Синоду Єпископів про нову євангелізацію та передавання віри. Тому, думаю, що можу з переконанням сказати, що понтифікат Папи Франциска характеризується тим бажанням, тим хвилюванням за нову євангелізацію».

Президент вищезгаданої ватиканської дикастерії пригадав такі вислови Вселенського Архієрея, як «Церква, що виходить поза себе», «Церква як польовий госпіталь» та інші, що вказують на фундамент папського послання, а саме, що Церква живе для євангелізації, бо саме таку місію вона отримала від Ісуса Христа.

Папа: Бог любить нас як матір і як батько

пригадуючи укладення союзу з Авраамом, наголосив: «Господь завжди вірний Своему союзі». І цей укладений між Богом та людьми союз триває протягом історії, незважаючи на гріхи та ідолопоклонство людей.

Глава Католицької Церкви підкреслив, що безмежна любов Господа до людини є як любов батька і як любов матері. При цій нагоді проповідник пригадав, що на свято матері в Аргентині матерям дарують квітку, яка називається «не забудь мене». Ця квітка має два відтінки: ніжно голубий колір для живих матерів, а фіолетовий – для померлих. «Такою є любов Бога, як любов матері. Бог не забуває про нас. Ніколи. Він не може, адже є ві-

рним Своему союзі. Це дає нам впевненість», – зазначив Єпископ Риму, запевняючи, що навіть коли життя людини не є найкращим, коли у ньому багато труднощів, а навіть гріхів, то Господь пам'ятає про людину та любить її батьківською і материнською безмежною любов'ю.

Вселенський Архієрей наголосив, що тут мова йде про Божу вірність, яка приносить велику радість. Як для Авраама, так і для нас радістю є лікувати в надії з приводу того, що навіть, незважаючи на нашу невірність Господеві, Він є завжди вірний нам. А джерелом Його вірності є Його велика любов до кожного з нас.

За матеріалами: Радіо Ватикан

«ПОНТИФІКАТ НОВОЇ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ»

Наступне запитання стосувалося санктуаріїв, адже весною 2017 року Глава Католицької Церкви підпорядкував усі санктуарії під юрисдикцію Папської ради сприяння новій євангелізації. Архієпископ наголосив на тому, що таке підпорядкування є логічним, адже саме санктуарії повинні бути тими особливими місцями євангелізації, а це можна здійснити через належне прийняття паломників, звершення Святих Таїнств, звіщення Слова Божого та через свідчення милосердної любові.

На закінчення президент Папської ради сприяння новій євангелізації поділився думками про плоди ювілейного року Милосердя. Зокрема, він підкреслив, що Папа Франциск доручив їм продовжувати «духовність милосердної любові». Тому сьогодні Папська рада працює над здійсненням різних ініціатив такого характеру. Наприклад, 9-11 квітня у Римі відбуватиметься з'їзд понад 600 місійонерів Милосердя. Як пригадуємо, на закінчення ювілейного року Святіший Отець надав деяким священикам широкі повноваження, щоб розрішати від деяких гріхів, відпущення яких зарезервоване вищій церковній владі.

За матеріалами: Радіо Ватикан

Візит капітанів-регентів Сан-Маріно до Ватикану

23 березня Папа Франциск прийняв у Ватикані капітанів-регентів Республіки Сан-Маріно Маттео Фйоріні та Енріко Караттоні. Після цього вони мали зустріч з Державним секретарем Святого

Престолу кардиналом П'єтро Пароліном, якого супроводжував архієпископ Поль Річард Ґаллаґер – секретар, відповідальний за стосунки з державами.

У повідомленні Ватиканського прес-центру зазначається, що під час відвертих переговорів висловлено задоволення з приводу конструктивних стосунків між Святим Престолом та Республікою Сан-Маріно, підкреслюючи спільне заангажування у скріплення двосторонньої співпраці. Крім того, відзначено позитивний внесок місцевої Церкви у сан-маринське суспільство, зокрема, в соціальній та освітній сферах.

Далі було розглянуто деякі теми взаємного зацікавлення, між якими – явище міграції, перспективи на майбутнє європейського проекту та міжнародна ситуація.

За матеріалами: Радіо Ватикан

Венедикт XVI: Між обома понтифіками існує внутрішня тяглість

Вислужений Папа Венедикт XVI написав листа на ім'я префекта Секретаріату з питань комунікації Святого Престолу монсеньора Даріо Едуардо Віґано з нагоди презентації серії книг «Богослов'я Папи Франциска», що побачила світ у Ватиканському видавництві. Представлення відбулося 12 березня, напередодні п'ятої річниці обрання теперішнього Папи.

«Аплодую цій ініціативі, – пише Венедикт XVI, – яка має на меті протиставитися й відреагувати на безглузде упередження, згідно з яким, Папа Франциск є лише досвідченою людиною, позбавленою особливого богословського та філософського формування, в той час, коли я нібито був виключно теоретиком богослов'я, який мало розумівся на

конкретному житті християнина сьогодні».

Вислужений Папа складає подяку за отримані в подарунок одинадцять книг, написаних різними богословами світового рівня, що увійшли до збірки, редактором якої є о. Роберто Реполе, голова «Італійської богословської асоціації». Ці книжки, за словами Венедикта XVI, підтверджують, що Папа Франциск є «людиною глибокого філософсько-богословського формування», та допомагають «розгледіти внутрішню тяглість між двома понтифіками, хоч і з відмінностями в стилі й темпераменті».

В коментарі, залишеному з нагоди презентації, монсеньор Віґано зазначив, що цей лист, в якому Венедикт XVI висловлює своє задоволення з приводу отримання збірки, що розглядає різні аспекти навчання Папи Франциска – христологію, антропологію, духовне богослов'я – є дуже промовистим саме через наголошення на спростуванні згаданого «безглузлого упередження». «Не існує цього протиставлення, – підкреслив він. – Більше того, вчення Папи Франциска дуже насичене богослов'ям. Звісно, з відмінним характером та способом вираження. Отож, Папа Венедикт захотів зробити свій внесок, як завжди – дуже значущий, у цю внутрішню духовну єдність між двома понтифіками».

За матеріалами: Радіо Ватикан

У рамках офіційного візиту в Україну президент Австрії відвідав УКУ

15 березня в рамках офіційного візиту в Україну президент Австрії Александер ван дер Беллен разом із делегацією прибув до Українського католицького університету. У приміщенні Центру Шептицького він прочитав лекцію про досвід Австрії та поділився враженнями від перебування в УКУ. Після цього студенти мали можливість задати високому гостю запитання.

Ділячись враженнями від перебування в УКУ, Александер ван дер Беллен зазначив: «Я побачив, що Український католицький університет має дуже добре минуле, що допомагає йому стати університетом з сучасною концепцією, в якому концентрується дуже добра освіта, і студенти відчувають, що справді навчаються».

Важливо, на думку президента, що УКУ відкритий до проблем і викликів, що існують поза стінами університету. «Ви намагаєтеся бути залученими в політичну сферу, у соціальні проблеми, що існують у вашому соціумі. Це дуже важливий крок, оскільки не варто заціклюватися лише на своїх академічних обов'язках – університет повинен виконувати потужну соціальну і просвітницьку місію в суспільстві, інтегральною частиною якого він є сам», – наголосив Александер ван дер Беллен.

У цьому контексті він також додав, що Україна, як і Австрія, потребує реформ, і в цьому немає нічого особливого, адже вся суть політики в тому,

що, вирішуючи одне питання, ми виявляємо наступні тридцять питань.

Президент Австрії переконаний: «Найважливіше, що дає університет молодій людині, – це здатність «тримати свої очі відкритими». І, на мою думку, це породжує одну з найцінніших рис, яка притаманна людині, – емпатію. Ваша країна – тільки на початку свого великого шляху, і важливо, щоб молоді люди відчували цю необхідність бути залученими до викликів, які з'являються під час руху вперед. Ось це і називається емпатією – усвідомлення і відчуття необхідності своєї залученості у велику справу».

За матеріалами: www.ucu.edu.ua

Вартісну картину «Ісус, що молиться перед хрестом» знайшли в звичайному будинку

У Франції виявлено раніше невідоме полотно братів Ленен, яких називають найзагадковішими художниками в історії країни. Відомостей про них дуже мало. Відомо, що в середині XVII століття три брати працювали в одній майстерні, часто писали для храмів, а після смерті були забуті на двісті з гаком років.

Картину «Ісус, що молиться перед хрестом» глава аукціонного будинку Руйяк виявив випадково. «Полотно багато років прикрашало вітальню звичайного будинку. Спочатку мене здивувала

сама композиція, парадоксальна і жорстока, чому хлопчик зображений в оточенні предметів, пов'язаних зі страстями Христовими? Але світло на картині і чистота ліній заворожували, і я зрозумів, що це – робота великого майстра», – розповів аукціоніст Емерік Руйяк.

Він приїхав в департамент Вандея на запрошення 70-річної місцевої жительки, яка збиралася розпродавати старі речі і запросила фахівців оцінити картину, що дісталася їй від бабусі. Експертиза підтвердила, що полотно написано братами Ленен.

10 червня знахідку буде виставлено на торги. Попередня вартість – один мільйон євро, але аукціоністи впевнені, що ціна зросте багаторазово, адже робота – виняткова.

«Кожна знайдена картина братів Ленен – завжди подія в світі мистецтва. А ця – просто сенсація. Серед робіт, що вийшли з майстерні Ленен, ми рідше не зустрічали нічого подібного», – підкреслив мистецтвознавець Стефан Пінта.

За матеріалами: «Слово Today»

НОТАРІАЛЬНЕ ЗАСВІДЧУВАННЯ СТАТУТІВ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЧАСТКОВО СКАСОВАНО

Верховна Рада ухвалила поправки, які скасовують вимогу нотаріального посвідчення підписів на статутах релігійних організацій та передавальних актах (у разі їх злиття, приєднання, перетворення). Такі зміни передбачені прикінцевими положеннями Закону України № 2275-VIII від 6 лютого 2018 року «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю», який набуде чинності 17 червня 2018 року, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Найближчим часом очікується подальший розгляд законопроекту № 6642, який пропонує комплексне вирішення цього питання. Парламентарі вже обговорили цю ініціативу 20 березня, проте наприкінці робочого дня не знайшлося достатньо голосів для його ухвалення.

Прийняття цього законопроекту дозволить також скасувати вимогу нотаріального посвідчення протоколів загальних зборів релігійних організацій, якими затверджуються установчі документи, та звільнить релігійні організації від адміністративного збору під час внесення змін до Єдиного державного реєстру під час державної реєстрації.

Відтак релігійні організації зможуть так само, як громадські та благодійні організації, вносити зміни у свої установчі документи без участі нотаріусів. Такий порядок існував і раніше – до того, як у жовтні 2016 року був ухвалений так званий антирейдерський закон № 1666-VIII, у якому релігійні організації помилково не потрапили до переліку виключень. Законопроект № 6642 розроблено за сприяння Міністерства юстиції та за участі Інституту релігійної свободи і представників Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій. Ця ініціатива обговорювалася на зустрічі Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій з прем'єр-міністром України 4 липня.

Джерело: CREDO

РОЗ'ЯСНЕННЯ ШОДО ПОПРАВОК ПРО ПОХОВАННЯ ПОМЕРЛИХ

15 березня набрала чинності низка поправок до Кримінально-процесуального кодексу України, згідно з якими, відбудуться зміни у законодавстві щодо поховання померлих родичів. Зокрема, як інформує судова влада України, за нововведеннями, будь-яку експертизу, включно з судово-медичною, відтепер призначатиме слідчий суддя, але тільки в межах кримінального провадження. Тобто у випадках насильницької смерті й лише після реєстрації повідомлення про кримінальне правопорушення. Адже тільки експерт видає лікарське свідоцтво про смерть, якщо вона настала внаслідок травми, отруєння, ураження струмом, дії інших зовнішніх факторів, раптової смерті дітей віком до 1 року та якщо особа померлого не встановлена.

Якщо ж людина померла природною смертю, дія нововведень кримінально-процесуального законодавства на процедуру видачі дозволу на її поховання не розповсюджується, оскільки правила поховання в Україні не змінилися, а змінився лише суб'єкт, який призначає експертизу – не слідчий, а слідчий суддя. Якщо слідчому доведеться звертатись до слідчого судді з клопотанням про призначення експертизи, то воно розглядатиметься слідчим суддею негайно і без жодних зволікань.

Висновок експерта формується на основі Акту судово-медичного дослідження та результатів аналізів у місячний термін з моменту призначення експертизи, але тіло віддається на поховання після завершення розтину. Проведення експертизи на правила поховання також не впливає.

Водночас в Україні паралельно діють дві статті, одна з яких передбачає обов'язкову судмедекспертизу для встановлення причин смерті (п. 3 ст. 238 КПК України), а інша – наказ МВС від 29 вересня 2017 року, згідно з яким, якщо лікар, який прибув на місце смерті людини, констатує її смерть без ознак насильства, то родичам померлого можуть видати свідоцтво про смерть без розтину тіла. Однак для цього лікар має надіслати відповідний документ у правоохоронний орган, на території обслуговування якого перебуває заклад охорони здоров'я.

Джерело: CREDO

П'ять років з Папою Франциском

перший, що походить з американського континенту, перший з іменем Франциск – відразу вразив усіх своєю простотою та смиренням, схиливши голову перед людом, зібраним на площі святого Петра, прохаючи про молитву і благословення.

Протягом цих п'яти років ми отримали від Святішого Отця дві енцикліки, перша з яких була продовженням праці його попередника, два Апостольські напорушення, 23 Апостольські листи «*Motu proprio*», якими, зокрема, впроваджено в життя деякі аспекти реформи Римської Курії, покращено економічне управління та прозорість, реформовано подружні судові процеси, надано більше повноважень єпископським конференціям в тому, що стосується перекладання літургійних текстів.

Папа Франциск провів два Синоди Єпископів, присвячені сім'ї, здійснив 22 апостольські подорожі, відвідав понад 30 країн світу, та 17 пастирських візитів у межах Італії. Особливо несподіванкою його понтифікату стало

проведення позачергового Святого Року, зосередженого на Божому милосердю. Він також виголосив понад 600 ранкових проповідей під час Святої Меси в каплиці «Дому святої Марти» – ватиканського готелю, що став його резиденцією, та вісім циклів повчань з нагоди загальних аудієнцій в середу.

Від перших днів свого понтифікату Папа Франциск вказує на те, що його мрією є Церква з відчиненими навстіж дверима, яка вміє звіщати всім радість та свіжість Євангелія. Церква, що є гостинною, в якій є місце для кожного, а не «митницею», що контролює благодать, ускладнюючи доступ до неї. Він віддає перевагу Церкві, яка ризикує, готова забруднитися й поранитися, лиш би досягати людей і бути серед них, аніж Церкві, «недужій від замкненості та від прив'язаності до своїх забезпечень». Тому Святіший Отець закликає всіх співбратів у вірі полишити негативний та оборонний стиль, пропонуючи, натомість, всім красу віри, якою є зустріч з Богом.

Проминуло 5 років відтоді, як у середу, 13 березня 2013 року, кардинал-протодиякон оголосив про те, що Конклав Кардиналів, скликаний після несподіваного зречення Папи Бенедикта XVI, обрав 265-м Наступником святого Петра аргентинського кардинала Хорхе Маріо Бергольйо. Перший Папа-сзуїт,

Діалог Папи з молоддю: торгівля людьми, перепрошення, свідчення, розпізнавання

Під час відкриття перед-синодальної зустрічі молоді, що розпочалася 19 березня 2018 року, Папа Франциск відповів на запитання кількох її учасників. Першою запитання поставила нігерійська дівчина, що пережила сексуальне рабство, після неї – французький нехрищений юнак, що перебуває в пошуках, далі – аргентинська вчителька, український семінарист та молода черниця з Китаю.

Блессінг' Окоедіон, що підступом була привезена до Італії кілька років тому та примушена займатися проституцією, запитала Папу, як допомогти молодим людям залишатися людьми та перемагати ментальність, яка зводить жінку до товару, призначеного для задоволення еґоїстичної приємності, і чи Церква здатна запитувати себе, чому серед «клієнтів» не бракує католиків?

Святіший Отець подякував за це запитання, поставлене відверто і без недомовок. Він згадав про досвід спілкування з жінками, визволеними з неволі, відвідуючи заклад Асоціації святого Папи Івана XXIII. За його словами, часто жертви після звільнення соромляться цієї сторінки в своєму житті, не мають відваги повернутися додому, признатися своїй родині. Папа вкотре наголосив, що торгівля людьми – ганебний злочин проти людяності, й закликав молодих людей включатися до боротьби про цього явища. «Моїм великим бажанням є, щоб молоді люди анґажувалися в справу захисту гідності жінки», – сказав він, наголошуючи, що «гідність» – це щось більше, ніж можливість чинити те чи інше. Глава Католицької Церкви зауважив, що деякі уряди карають «клієнтів», які вдаються до послуг жінок, примушених до проституції, але цього недостатньо. «Дуже хочу, – додав він, – аби ми боролися за їхню гідність».

«І прошу вас, – сказав Папа, – якщо якась молода людина має таку звичку, нехай полишить її! Бо це злочин. Той, хто цим займається – злочинець», – наголосив він. А на закид, що, мов-

ляв, «хіба не можна кохатися?» – він відповів: «Ні, це не має нічого спільного з любов'ю. Це означає катувати жінку. Не плутаймо поняття!» У цьому контексті Святіший Отець попросив вибачення у молоді та в суспільства за всіх католиків, які причетні до цих «кримінальних учинків».

Максім – французький юнак, що не є віруючим, але вивчає юриспруденцію в Паризькому католицькому інституті, – звирився Папі, що не знає, з чого розпочати і яку життєву дорогу обрати. «Ти вже ступив на вірний шлях, – відповів Святіший Отець, – дозволивши запитанням прозвучати, не приглушуючи їх».

«Я думаю, що це глибоке прагнення є початком процесу розпізнавання, який повинен розвиватися та триває все життя», – сказав Папа, зауважуючи, що потрібно мати людину, якій можна звіритися, поділитися своїми думками та сумнівами, не применшуючи своїх відчуттів. «Шукати когось, хто викликає довіру, щоб ділитися з ним і робити розрізнення. Такою є моя відповідь для тебе, Максіме», – мовив Святіший Отець.

Марія де Макарена, молода аргентинська вчителька, що бере участь в освітній мережі «*Scholas Occurrentes*», заснованій теперішнім Папою, коли той служив у Буенос-Айресі, звернула увагу на те, що сучасна школа навчає лише істини, побудовані на раціональному, відкидаючи ті, що походять із трансцендентного виміру. Відповідаючи, Святіший Отець зауважив, що це – спадщина просвітництва. І саме тому освітня пропозиція «*Scholas Occurrentes*» передбачає, що для цілісного виховання потрібно використовувати три мови: мову голови, щоб навчитися добре думати, мову серця, щоб навчитися добре відчувати, і мову рук, щоб навчитися робити.

«Слава Ісусу Христу!» – привітався Папа по-українськи, коли своє запитання приготувався ставити **греко-католицький семінарист Юліан**

Вендзилович з Львівської духовної семінарії. У контексті культурних змін та покликання священика бути свідком Христа він запитував: «Як юнакові, що готується до священства й хоче бути відкритим на молоді та сучасну культуру, приготуватися до того, щоб розрізнити, що в культурі цінне, а що – фальшиве?» Як приклад, він навіть звичай наносити татування, в чому одні вбачають щось прекрасне, а інші – незрозуміле й неприйнятне.

Відповідаючи, Папа підкреслив, що «священик, який не є Христовим свідком, завдає чимало лиха». А щоб бути таким свідком, першою допомогою є громада. І в цьому слід з нею співпрацювати, щоб не перетворитися в простого функціонера. Вже сам спосіб взаємин з громадою повинен бути свідченням, втілюючи від «недуги клерикалізму», яка проявляється тоді, коли громада знаходить у священикові не отця і брата, а якогось професора чи князя... Слід також уникати як надмірної суворості, так і постійного «витання у хмарах». Ще гіршою провинною проти свідчення є світський спосіб життя.

А щодо викликів, пов'язаних з культурними змінами, важливо діалогувати і пізнавати культуру, в якій живе молоді. «Це важливо. Й не бійся: ніколи не слід лякатися, працюючи з молоддю. Бо завжди, за різними явищами, навіть і не дуже добрими,

приховується щось, що може привести до істини».

Врешті, **сестра Терезіна з Китаю** запитувала про те, які взаємини слід мати з панівною культурою, зосередженою на шуканні лише матеріальних благ та на суперництві з іншими, і як формуватися та формувати духовне життя в такому контексті.

Ділячись думками про виховання та формування, Святіший Отець наголосив на необхідності не замикатися, не переборщити із захистом, а й «діалогувати з тим життям, яке не шукає Бога, а лише прив'язане до матеріального». Бо справжній захист, за його словами, полягає у зростанні.

«Коли станеш генеральною настоятелькою, чи займатимешся чимось схожим, – пожартував Папа, – то старайся переіменити цю ментальність. Слід здійснювати духовне, інтелектуальне, спільнотне та апостольське формування. Від самого початку, відповідними дозами для кожного етапу, але жодного не занедбуючи. Це дуже важливо й це стосується також і священиків, і мирян. Адже більшість із вас одружаться, матиме дітей, тож прошу вас – добре їх виховуйте, розвиваючи всі ці виміри. Не касувати і не вдаватися до надмірного захисту. Надмірний захист – погана річ, яка призводить до психологічної незрілості», – наголосив Святіший Отець.

Джерело: Радіо Ватикан

Чотири неймовірні євхаристійні чуда, що не мають наукового пояснення

В Католицькій Церкві є вчення про т.зв. «транс-субстанціацію», яку Катехизизм пояснює таким чином: «Через освячення хліба і вина здійснюється зміна цілої сутності (substantia) хліба в сутність Тіла Христа, Господа нашого, і цілої сутності вина в сутність Його Крові» (ККЦ 1376). Це означає, що в той час як вигляд хліба і вина залишається, сутність їх повністю змінюється (Божою силою), перетворюючись в Тіло і Кров Христа. Це вчення базується на Писанні і традиції та залишається незмінним по своїй суті ще від часів апостолів.

Однак Церква визнає, що часом Бог втручається у більш видимий спосіб і може змінити навіть вигляд хліба та вина в Його Тіло і Кров. Або ж Бог може в чудесний спосіб зберігати освячену частинку незмінною впродовж довгого періоду часу, що не є природно для хліба.

Хоча Церква не базує своє вчення власне на таких чудесах, а насамперед на Христовому слові, та коли Бог чинить такі чудеса, то зазвичай значно зростає віра в євхаристійну присутність Ісуса Христа. Тож до Вашої уваги – історії чотирьох євхаристійних чудес, які досліджували провідні науковці світу, і, зрештою, дійшли висновку, що наука не здатна пояснити ці чудесні явища.

1. ЛАНЧАНО, ІТАЛІЯ

Ще у VIII-му столітті один священик засумнівався в реальній присутності Христа в Євхаристії. Одного дня під час Літургії, після освячення, хліб та вино візуально перетворились на тіло і кров (донині зберігаються у храмі св. Франциска в м. Ланчано). У 1970-71 рр., а потім у 1981 році були проведені наукові розслідування під проводом науковця Одоардо Лінолі, професора анатомії та історії патологій, хімії і клінічної мікроскопії. Йому допомагав професор Руджеро Бертеллі з університету Сієни. Вчені дійшли до висновку, що тіло є серцевою тканиною, яка містить артерії, вени та нервові волокна. Група крові (як і в усіх інших підтверджених євхаристійних чудах) – IV (AB). Згодом Вища рада ВООЗ призначила комісію науковців, які повинні були перевірити висновки лікаря. Їхня праця тривала впродовж 15 місяців, було проведено близько 500 досліджень, в результаті чого було доведено нездатність науки пояснити це явище.

2. ЛЕГНІЦА, ПОЛЬЩА

У 2013 році єпископ Збігнев Керніковскі з єпархії Легніци заявив: «25 грудня 2013 року, під час уді-

лення Святого Причастя, освячена гостія впала на підлогу; потім її підняли і поклали у контейнер з водою (vasculum), аби вона природним чином розчинилася. Та вона не розчинялася, а згодом на ній з'явилися плями червоного кольору. Наступний єпископ Легніци Стефан Ціхі призначив комісію, яка мала дослідити це явище. В лютому 2014 року невеличкий червоний фрагмент гостії відокремили і помістили на корпорал. Комісія розпорядилась взяти зразок для того, щоб провести ретельне дослідження у відповідних дослідницьких інститутах».

Після дослідження Відділення судової медицини заявило: «У гістопатологічному зразку виявлено тканини, що містять фрагменти частин перехресних м'язів... Тканина має найбільшу схожість із серцевим м'язом, зі змінами, що часто виникають під час агонії. Генетичні дослідження вказали на людське походження тканини».

3. БУЕНОС-АЙРЕС, АРГЕНТИНА

18 серпня 1996 року, коли о. Алехандро Пезет завершив Літургію в парафії Santa Maria у Caballito Almagro, одна жінка повідомила, що на свічнику позаду храму лежить осквернена освячена гостія. Отець Пезет поклав її в посудину з водою і закрив у дарохранильниці.

Наступного дня священик відкрив дарохранильницю і побачив, що гостія перетворилась

на субстанцію з кров'ю. Про подію повідомили кардиналу Хорхе Бергольйо (майбутньому Папі Франциску), котрий розпорядився провести дослідження чуда після того, як закривавлена гостія не змінювала вигляду впродовж кількох років.

5 жовтня 1999 року, в присутності представників кардинала, науковець д-р Рікардо Кастанон Гомес взяв зразок фрагменту і відправив у Нью-Йорк для аналізу. З його звіту: «Одним із науковців, що проводили дослідження, був д-р Фредерік Зубіґа, відомий кардіолог і судовий патологоанатом. Він визначив, що субстанція є справжнім тілом і кров'ю, що містили людські ДНК. Зубіґа засвідчив, що «проаналізований матеріал є фрагментом серцевого м'яза, що знаходився на стінці лівого шлуночка, близько до клапана. Цей м'яз відповідальний за скорочення серця (слід нагадати, що лівий серцевий шлуночок качає кров

до усіх частин тіла). Серцевий м'яз перебуває в запальному стані і містить велику кількість білих кров'яних тілець. Це вказує на те, що серце було живим в ту мить, коли було взято зразок. Відповідно до моєї точки зору, серце було живим, оскільки білі тільця вмирають за межами живого організму. Для продовження життя їм потрібен живий організм. Тому їх присутність вказує на те, що серце було живим у час, коли був взятий зразок. Що більше, ці білі кров'яні тільця проникли в тканину, що вказує на те, що серце перебувало під великим стресом, наче його власника сильно били в груди».

4. ТІСТЛА, МЕКСИКА

21 жовтня 2006 року, під час парафіяльних реколекцій, освячена гостія, яку якраз мали роздавати, пролила червону субстанцію. Місцевий єпископ Алехо Савала Кастро скликав теологіч-

ну комісію, яка мала б дослідити автентичність цього чуда. В жовтні 2009 року він запросив д-ра Рікардо Кастанона Гомеса провести наукове дослідження разом з командою науковців і перевірити чудесну природу явища (д-р Гомес напередодні якраз завершив розслідування чуда, що відбулось в Буенос-Айресі).

Наукове дослідження, яке проводили з жовтня 2009 року по жовтень 2012 року, оприлюднило таку заяву: «Червона субстанція, над якою провели аналіз, відповідає крові, що містить гемоглобін і ДНК людського походження. Два дослідження, які видатні судмедексперти проводили різними методами, показали, що субстанція походить зсередини, що виключає гіпотезу про те, що хтось міг ввести її ззовні. Група крові – IV, як і в дослідженні гостії в Ланчано та Туринської плащаниці. Мікроскопічний аналіз збільшення та проникнення показав, що верхня частина крові була згорнута від жовтня 2006 року. Більше того, в лютому 2010 року нижні шари показали присутність свіжої крові. Це явище не має природного пояснення».

Слуга Божий о. Кирило Селецький як душпастир, громадський діяч та публіцист

Священик Перемиської єпархії УГКЦ слуга Божий о. Кирило Селецький (1835-1918) – діяльний душпастир, громадський діяч, публіцист, який видав 15 книг, сотні статей, в простій та доступній для народу мові, будучи переконаним у тому, що просвіта народу є джерелом його розвитку. Першим біографом о. К. Селецького є о. Т. Вергун. Його стаття з життєписом о. Кирила вийшла друком у журналі «Богослов'я» у 1988 році. Єпископ Андрій Сапеляк у 2006 році, опираючись на дослідження о. Теодора Вергуна та деякі опубліковані праці отця Селецького, опублікував розвідку під назвою «Отець-прелат Кирило Селецький – засновник монаших згромаджень».

Отець Кирило Селецький поєднував душпастирську працю з громадською діяльністю. Для поборення нужди серед бідного селянства молодий священик в 60-х роках XIX ст. відкривав на парафіях позичкові каси на взір німецького промисловця Шульца з Деліча, які будувались на засадах суспільної самопомочі, в яких за малий процент можна було отримати позику; у випадках великої потреби кошти позичались безпроцентно. Анна Потоцька з Олещиць, згадуючи душпастирську працю о. Селецького в Мілкові, писала, що, прийшовши на парафію, він відразу заприятелював з її чоловіком Станіславом. Вони разом закладали в Мілкові та околицях позичкові каси, консумпційні склепи, ремісничі товариства, поборюючи лихву та пияцтво, розвивали в міру можливостей матеріальний добробут та впроваджували здорову, оперту на релігії, освіту. У «Допісі із Любачева», поданому в газеті «Слово» у 1869 р., о. Селецький описує

діяльність Шульца з Деліча та спосіб функціонування заснованих ним позичкових кас «Vorschussvereine»; представляє діяльність позичкового товариства в Олещицях-Любачеві, яке було створене та функціонувало на взір товариства німецького промисловця і нараховувало в цей час 300 членів, та подає устави цього товариства. Таку діяльність отець розвивав і в інших місцевостях, на парафіях яких працював. Отець Теодор згадує про заснування о. Селецьким позичкових кас та консумпційних крамниць в Любачеві, Жужелі, Цеблові та Белзі.

В дописі з 1893 р., поданому в «Посланнику», о. Селецький пропагує ідею створення християнських крамниць, які на той час функціонували в Угорщині. Морав'яни трималися правила купляти товари своїх виробників, тому на своїх крамницях розміщували напис «Svoji k svému». Отець Селецький неодноразово напумляв читачів купляти товари свого виробника, підтримуючи розвиток своєї країни.

Закладення в Галичині молочарських спілок спричинилось до годівлі расових молочних корів, піднесення управи поля. Одна з перших молочарень, з ініціативи о. Кирила, була відкрита в Цеблові. Вергун пише, що о. Селецький звертав увагу господарям, щоб залишали вдома достатньо молока для прогодування родини.

Отець Кирило був засновником «Братств тверезості» та поширював ідею тверезості в своїх публікаціях та чисельних статтях у часописах «Посланник», «Книжочка місійна». Органам місцевих влад та духовенству він пригадував, що до їх обов'язків належить відповідальність за поборення

пияцтва та створення умов для ширення тверезості в громаді. Отець Селецький був переконаний, що для поборення цього гріха необхідно усунути основні спонуки, а тому пропагував ідею закриття корчм у містах та селах. У статті про відповідальність та покликання батька в сім'ї, поданій у «Книжечці місійній», перестерігав перед цим гріхом: «Найдитина твоя не бачить тя ніколи п'яного; запаморочивши голову, твориш ти і другі гріхи і даєш соблазн. Пам'ятай собі, що сказав Христос: Горе тому, через котрого соблазн дієся... Не води дитину до корчми, або не посилаю там, щоби ся не прислуховало и не приглядало нечестям, які там звичайно діються».

Селецький став одним із перших активних членів товариства «Просвіта», написав для нього ряд своїх книг, був членом спілки «Діло». Та коли в цих організаціях поширились протихристиянські тенденції, священик подавав свої протести, які не були прийнятими, тому він виступив із товариства та із спілки. Він також був ініціатором створення та активним членом товариства св. ап. Павла. На запрошення отця в травні 1891 р. на його парафії в Жужелі священики цього товариства провели свою першу місію.

В серпні 1892 р., на запрошення о. Стояна з Дражовиць на Моравії, о. Селецький бере участь у з'їзді східних католиків у Велеграді на святкуванні тисячоліття смерті св. Методія, будучи єдиним українським представником. На конференції отець представив коротку історію Руси-України, діяльність реформованого василіянського Чину та товариства св. ап. Павла, як також літературно-видавничу працю.

З огляду на брак літератури в українській мові, необхідних підручників для шкіл, о. Селецький почав видавати свої публікації. Публіцистика не була ціллю його життя; основним мотивом були потреби суспільства, а тому він впевнено робив те, в чому не чувся фахівцем. Найперше він видав читанку для народу під назвою «Своя хата», яка вийшла друком в друкарні Ставропігійського інституту у Львові в 1868 році. На титульній сторінці немає вказаного автора, а лише зазначені слова: «Списав Мілковский человек» (в цьому часі о. Селецький душпастирював у Мілкові). На зворотній стороні публікації знаходяться слова: «Накладца К. Селецький». Крім цікавих, дотепних, повчальних оповідань, в книжечці знаходяться вірші автора.

Вже в наступному році, за благословенням перемиського єпископа Йосифа Сембратовича, отець переклав для дітей католицький катехизм, написаний о. Йосифом Дегарбе, ТІ, пристосувавши відповідні частини до традиції Східної Церкви. Отець Селецький вперше опублікував народною (українською) мовою «Катехизис для дітей греко-католицького обряду». Публікація, видана тиражем трьох тисяч примірників, була передана товариству «Просвіта» для поширення в народі. Заохоту та фінансову підтримку для видання своїх перших книг отримував від графині Целестини Дзялинської.

В 1874 р. о. Селецький видає наступну публікацію: «Книга мудрости або жите чесного чоловіка, яке оно послія законів Божих і людських бути повинно» – книга про духовну формацію християнина, в якій представляє етапи розвитку духовного життя – дитинство, молодість та зрілість; вказує на мету життя – пізнання Бога. Більша частина публікації присвячена духовній формації дитини. Автор звертає увагу батьків на відповідальне християнське виховання, наголошує на його необхідності для формації зрілої особистості. Друга частина присвячена людям «середущого віку», тобто молодим сформованим особам, які покликані будувати християнську родину на основі Божих заповідей; доросла зріла особа, згідно з о. Селецьким, несе відповідальність за будову суспільства, до чого закликає читача: «Ти, милий брате, єсть сином той землі, землі руской, на котрой всі люде, що однаковим язиком бесідують, що однаково Бога славлять, що мають одні і ті самі звичаї та обичаї, суть собі мов рідні братя і взаємно за своє добро стояти мають – маєш про тоє, брате мій, ріжни обов'язки сповняти взглядом краю і співбратей твоїх».

В 1884 р. була видана публікація «Відкриття Америки», а в 1891 р. перевидана вдруге. В 1886 р. – «Праведний Товія», в 1889 р. – «Житє Івана Золотоустого», в 1892 р. – «З житя Якова Кука», в 1896 р. – «Короткие упражнения катихетические и библейная история до ужитку матерей християнських, захоронок и душпастирей», в 1900 р. – «о. Іван Боско», в 1904 р. – «О власних силах», де описує життя владики Івана Снігурського; в 1908 р. – «Як уладжене має бути життя доброї законниці» (на основі твору Кароля Андреа Бассо); в 1909 р. – «Ікона Пречистої Діви Марії» (переклад праці Христофора Шмідта), в 1910 р. –

«О власних силах», де описує життя Авраама Лінкольна, Бенджаміна Франкліна та о. Севастіяна Кнайпа.

Отець Кирило Селецький перекладав також праці німецьких християнських письменників-вихователів Альбана Штольца та о. Христофора Шмідта. Через публікації він вселяв читачеві віру в себе, освідомлював його у величчю Божого синівства, вчив уповати на Бога, «який є нашим Батьком», прикладати власні зусилля для саморозвитку, щоб бути добрим будівничим зрілого суспільства. Графиня Анна Потоцька, оцінюючи видані публікації о. К. Селецького, писала, що вони «для найпростіших зрозумілі і для освідчених займаючі».

Всі публікації о. Селецький писав народною мовою, доступною для загалу. Він навіть унаочнював у своїх творах образи та картини, українізуючи їх назви. Так, у публікаціях «Відкриття Америки» та «З життя Якова Кука, або що може сильна воля і постійна праця» військові іспанські та індійські човни називав «чайками», у творі «З життя Якова...» головного героя Джеймса назвав ім'ям Яків, його корабель «Індевор» – «Меркурієм», а англійський корабель «Ігл» – «Орлом».

В 1886 р. о. К. Селецький видав у Ярославі християнський місячний ілюстрований часопис під назвою «Кирило і Методій», був його редактором. Часопис видався лиш рік часу з огляду на проблеми, пов'язані із фінансовим забезпеченням, та далеку відстань до друкарні.

Отець Кирило Селецький систематично публікував статті та дописи в часописах «Посланник», «Книжочка місійна», «Душпастир», «Богословський вісник»; газетах: «Діло», «Руслан», «Християнський голос», «Слово», «Основа», де подавав читачам пояснення святих тайн, символа віри, Божих заповідей; видав серію статей, що стосується тематики християнського виховання дитини, духовної самоформації християнина; ряд статей були посвячені питанню подолання пияцтва та способам його поборення; ділився на сторінках часописів досвідом своєї праці на парафії, подавав описи особистих закордонних подорожей, акцентуючи увагу читачів на вартіх увазі взірцях. Отець Селецький, як публіцист та активний душпастир, у своєму часі, був знаною особою у всій Галичині.

Далі буде...

с. Стефанія МАРКО,
Згромадження св. Йосифа

10 способів, якими інтроверти по-іншому взаємодіють зі світом

Інтроверти та екстраверти, на перший погляд, можуть виглядати однаковими, але якщо Ви подивитесь на спосіб їхньої реакції щодо події повсякденного життя, починають з'являтися відмінності.

Автор «Science of Us» («Наука про нас») Мелісса Даль повідомила про дослідження з найновішої книги психолога Браяна Літтла в галузі науки про особистість «Я, Сам, і Ми: наука про особистість і мистецтво добробуту», яке, наприклад, виявляє, що інтроверти вважають за краще не вживати кофеїну перед важливою зустріччю чи значною подією.

Літтл цитує теорію екстраверсії Ганса Айзенка та дослідження Вільяма Ревеля з Північно-Західного університету США, пояснюючи, що інтроверти та екстраверти природно відрізняються, коли йдеться про їхню жвавість та чутливість до певного оточення. Сутність чи епізод, що надмірно стимулює центральну нервову систему інтроверта (яка не «втримує» надто багато), може змусити почуватися пригніченим та виснаженим, а не збудженим і зацікавленим.

На конференції TED 2012 року під час своєї лекції під назвою «Сила інтровертів» письменниця Сьюзен Кейн підтвердила цю точку зору в своєму визначенні інтроверсії, пояснюючи, що ця особливість «відрізняється від сором'язливості».

«Сором'язливість – це страх перед суспільним осудом», – каже Кейн. «Інтроверсія ж більше стосується того, як Ви реагуєте на певну стимуляцію, включно з соціальною стимуляцією. Так, екстраверти справді потребують великої кількості стимуляції, в той час як інтроверти почувуються найбільш живими, найбільш «включеними» та найбільш здібними тоді, коли вони у більш спокійному та стриманому оточенні».

Безумовно, більшість наших соціальних структур задовольняють подібну модель – від відкритих офісних приміщень та гомінких барів до структури нашої освітньої системи – незважаючи на те, що від третини до половини населення має інтровертований тип темпераменту. Тоді як інтровертовані чи екстравертовані особливості людини потрапляють у спектр – згідно з вченням відомого швейцарського психіатра Карла Юнга, немає такого поняття як абсолютний інтроверт чи абсолютний екстраверт – інтроверт більш відкритий і

вразливий, коли перебуває у надмірно стимульованому оточенні.

Ось 10 способів, якими інтроверти інакше, ніж екстраверти, фізично взаємодіють зі світом, який їх оточує:

ВОНИ ВІДДАЛЯЮТЬСЯ ВІД НАТОВПУ

«Ми сколихнули ХХ-те століття та започаткували нову культуру, яку історики називають «культурою особистості», – заявила Кейн під час конференції TED. – Ми еволюціонували від аграрної економіки до світу великого бізнесу. Так, люди раптово почали переселятися з маленьких містечок до великих міст, і замість того, щоби працювати поруч з людьми, яких вони знали все своє життя, тепер їм доводиться випробовувати себе у натовпі незнайомих людей». А через те, що натовп часто гучний, гомінкий та скупчений, він легко перенапружує інтровертів та виснажує їх фізично. Це закінчується відчуттям більшої фізичної ізольованості, ніж підтримки від оточуючих, і вони б раді перебувати де-інде, тільки не в натовпі людей.

КОРОТКІ БЕСІДИ ДРАТУЮТЬ ЇХ, ТОДІ ЯК БІЛЬШ ЗМІСТОВНІ РОЗМОВИ ДОПОМАГАЮТЬ ПОЧУВАТИСЯ ЖВАВИМИ

В той час як екстраверти енергійні під час таких взаємодій, інтроверти часто почувуються наляканими, збудженими чи виснаженими. Нерідко у довгих розмовах інтроверти виконують роль спокійного слухача, а після завершення розмови усамітнюються. Як пояснює Софія Демблінг, автор книги «Шлях інтроверта: жити спокійним життям у гомінкому світі», все, зрештою, зводиться до

того, яким чином людина отримує (чи не отримує) енергію від свого оточення. Тому інтроверти надають перевагу більш змістовним розмовам, часто про філософські ідеї.

Вони досягають успіху на сцені, хоча ніколи не говорять про це. «Щонайменше половина людей, що виступають перед публікою, мають інтровертовану вдачу», – вважає доктор філософії Дженіфер Канвайлер, дипломований фахівець з публічних виступів, виконавчий коучинг-тренер та автор праці «Спокійний вплив: путівник інтроверта на шляху до змін». Вони просто покладаються на свої сильні якості та ретельно готуються. Фактично, найбільш успішні артисти є інтровертами. Перебувати на сцені, осторонь від широкої аудиторії, для них є набагато простіше, ніж вести бесіди та розмови в компанії, що часто трапляється після публічних виступів.

ВОНИ ЛЕГКО ВІДВОЛІКАЮТЬСЯ І НІКОЛИ НЕ НУДЬГУЮТЬ

Якщо Ви хочете порушити концентрацію уваги інтроверта, то просто створіть ситуацію, у якій він відчуватиме надмірне психологічне збудження. Внаслідок підвищеної чутливості до оточення інтроверти борються з тим, що їх відволікає, й інколи почувуються пригніченими у великому натовпі чи відкритих офісних приміщеннях. Однак коли вони в тиші та спокої, у них немає потреби братися до улюблених хобі чи заглиблюватися у нову книгу на кілька годин. Час, коли вони турбуються про своє внутрішнє «Я», допомагає їм зарядитись енергією, насолоджуючись тією діяльністю,

якою зайняті в даний момент.

ВОНИ ВІД ПРИРОДИ СХИЛЬНІ ДО БІЛЬШ ІНДИВІДУАЛЬНИХ, КРЕАТИВНИХ ПРОФЕСІЙ І ТАКИХ, ЩО ВИМАГАЮТЬ КОНЦЕНТРАЦІЇ УВАГИ НА ДЕТАЛЯХ

Інтроверти від природи схильні проводити час на одиниці або збиратись невеликими групами, заглиблюючись одночасно у певне завдання. Тому їм краще працювати в оточенні, яке дозволяє їм робити такі справи. Деякі професії (включно з письменниками, натуралістами та позакадровими технічними працівниками) додають інтровертам тієї інтелектуальної стимуляції, якої вони так прагнуть, не змушуючи перебувати в середовищі, що їх відволікає.

В ОТОЧЕННІ ЛЮДЕЙ ВОНИ НАМАГАЮТЬСЯ РОЗМІСТИТИСЯ БЛИЖЧЕ ДО ВИХОДУ

Інтроверти не тільки відчувують фізичний дискомфорт у людних місцях, але й роблять все можливе, щоби зменшити цей дискомфорт, перебуваючи якомога далі від центру натовпу – чи то біля виходу, чи в задніх рядах концертного залу, чи біля проходу в літаку. Вони уникають бути оточеними людьми з усіх боків, стверджує Демблінг.

Вони думають перед тим, як говорити. Часто саме ця звичка інтровертів створює їм репутацію хороших слухачів. Це їхня друга натура – витримати паузу, перш ніж щось сказати, обміркувати мовчки, замість того, щоби висловлювати свої думки одразу (що є більш характерним для екстравертів). Вони можуть здаватись більш спокійними та сором'язливими через такий тип поведінки, але це

означає, що коли інтроверти говоритимуть, то слова, які вони скажуть, матимуть набагато більше змісту, а іноді й сили.

ВОНИ НЕ ПЕРЕЙМАЮТЬ НАСТРІЙ ОТОЧУЮЧИХ, ЯКЩЕ РОБЛЯТЬ ЕКСТРАВЕРТИ

Дослідження, опубліковане 2013 року в журналі «Frontiers in Human Neuroscience» («Кордони в неврології людини»), показало, що екстраверти та інтроверти зовсім по-різному обробляють інформацію мозковими «емоційними» центрами: якщо відчуття викиду дофаміну, що впливає на добре самопочуття, в екстравертів часто пов'язане з їхнім оточенням, то інтроверти, як правило, не зазнають такої зміни дофамінової системи. Люди з інтровертованим типом темпераменту фактично не змінюють свого емоційного стану залежно від зовнішніх факторів, як це притаманно екстравертам.

ВОНИ ФІЗИЧНО НЕ ВИТРИМУЮТЬ ДОВГИХ ТЕЛЕФОННИХ РОЗМОВ

Більшість інтровертів ігнорує телефонні дзвінки – навіть від друзів – з різних причин. Надокучливий дзвінок змушує їх відволіктися від поточного проекту чи певних думок і переключитися на щось неочікуване. До того ж, більшість телефонних розмов вимагають певного рівня коротких повсякденних балачок, яких вони уникають. Замість цього інтроверти можуть переадресовувати дзвінки на голосову пошту; таким чином вони зможуть повернутись до бесіди, коли матимуть достатньо енергії та уваги, щоби присвятити себе розмові.

ВОНИ БУКВАЛЬНО ЗАКРИВАЮТЬСЯ, КОЛИ НАСТАЄ ЧАС ПОБУТИ НАОДИНЦІ

«Самотність має значення, і деяким людям вона необхідна як повітря», – каже Сьюзен Кейн.

Кожен інтроверт має межу стимуляції нервової системи. Блогер «Гаффінгтон Пост» Кейт Бартолотта добре пояснює це, зазначаючи: «Уявіть кожного з нас чашкою енергії. В інтровертів більшість соціальних взаємодій забирають певну частину з цієї чашки; в екстравертів же навпаки – доповнюють її. Нам це до вподоби. Ми щасливі, коли віддаємо, і завжди раді бачити вас. Та коли чашка стане порожньою, нам потрібно трохи часу, щоби знову її наповнити».

За матеріалами: «Слово Today»

ВАЖКІ ПИТАННЯ

Відповідає Радіо Ватикан

Чи може людина не грішити?

У солоному морі живе риба – і вона не солоня. У світі живе людина. Чи може вона жити і не «просолюватися» – не грішити? Є люди, які живуть в святості. Але наша святість, звичайно, відносна. Сказано: «Один Господь безгрішний» (Откр.15,4), – а ми, люди, – грішні. Але чи можливо не грішити? Щоб відповісти на це питання, заглянемо в Перше послання святого апостола Івана: «Коли ж кажемо, що не маємо гріха, – обманюємо самих себе, і немає в нас правди» (1 Ів. 1,8). І той же апостол Іван говорить в іншому місці: «Всякий, хто в Нім пробує, не грішить; усякий, хто грішить, не бачив Його, і не пізнав Його» (1 Ів. 3,6). Як же розуміти ці суперечливі слова?

Екзегети кажуть, що мова йде про дві різні ситуації, що є два різні стани «гріховності». Перший уривок стосується суті нашої слабкої природи, нагадуючи, що гріх «мешкає в нас», що людина несе в собі спадкову схильність до гріховності внаслідок первородного гріха. Як люди, ми – спільнота грішників, але як Церква, ми стаємо «святою громадою грішних людей», чий гріх був викуплений і який вже належить Христу. «Катехизм Католицької Церкви» нагадує, що «всі члени Церкви, включаючи її духовенство, повинні визнавати себе грішниками. У всіх благах зерно Євангелія змішане з кукілем гріха до кінця часів» (ККЦ 827). З вищесказаного випливає, що неможливо жити без гріха. Але чи може людина не грішити? Відповідаючи на це питання, «Катехизм» наводить слова святого Августина: «Бо Бог Вседержитель (...), будучи надзвичайно благим, ніколи не допустив би будь-якому злу існувати у справах Його, якби Він не був настільки сильний і благий, щоб зробити добро зі зла самого» (ККЦ 311).

З першоджерел відомо, що святий Августин, автор цих рядків, ні разу в житті не сповідався. Чи це можливо? Справа в тому, що в ранньому християнстві існував інший підхід до сповіді, ніж сьогодні. У свідомості давніх християн тяжкий гріх руйнував відносини з Богом і зі спільнотою Церкви. Тому одноразове покаєння носило публічний характер. Що ж у ті часи вважалося тяжким гріхом? Практика публічної сповіді і покаєння була обов'язковою для християнина, який скоїв убивство, перелюб, ідолопоклонство, практикував блуд, проклинав, давав як свідок брехливі свідчення або брав участь у циркових виступах (можливо, мова йшла про гладіаторські бої і т.д.). Тяжким гріхом було зречення від віри в часи переслідування. Можна зробити висновок, що в давнину було, з одного боку, більше уваги до гріха; з іншого боку, християни більше усвідомлювали те, що таке гріх. Схоже, що стародавні християни змішували гріх зі слабкістю, як це часто буває з нами. У певному сенсі невиріно зрозуміла практика Таїнства Покаєння може породити в сучасній людині певний «дозвіл» на гріх, оскільки завжди можна свій гріх «висповідати». Таким чином ми втратили серйозність остаточного характеру сповіді і покаєння.

Як було сказано в попередніх випусках рубрики, слід відрізнити смертний гріх (іноді званий «тяжким») від повсякденного («легкого»). Перший означає «добровільне відвернення від Бога» (ККЦ 1855) і «вимагає повного усвідомлення і цілковитої згоди. Він припускає усвідомлення, що вчинок є гріхом, що він суперечить Божому Запові. Він так само припускає добровільну згоду настільки, щоб вибір міг уважатись особистим. Уявне незнання і закам'янілість серця не применшують, а збільшують добровільний характер гріха» (ККЦ 1859).

Існує багато обставин, які «необхідні» для вчинення тяжкого гріха. Відповідь на питання, чи можливо допуститись їх всіх разом, ймовірно, залежить від точки зору. Одні люди бачать смертний гріх майже всюди, інші не бачать його ніде, вважаючи, що людина не здатна його зробити. Суть проблеми полягає в формуванні совісті, яка підказує нам, що добре і що погано.

Продовження у колонці на стор. 13

«Для того щоб ділитися, не обов'язково бути багатим», – думки Глави УГКЦ про багатство

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у прямому ефірі чергового випуску інтерактивної програми «Відкрита Церква» на «Живому ТБ» 22 березня роздумував про суть багатства людини. Крім цього, Предстоятель Церкви пояснив, кого можна вважати справді багатою людиною.

• З точки зору Божого Слова, святого Євангелія, ми розуміємо поняття «багатство» не в сенсі наявності чи відсутності матеріальних ресурсів. Ми намагаємося збагнути його з точки зору наявності чи відсутності всіх необхідних засобів для повного, всебічного розвитку людської особистості.

• Йдеться не так про матеріальні речі (багатство), не про те, що ми маємо і чого не маємо... Мова йде про те, наскільки всі ті засоби, які має сьогодні людина, суспільство, в якому вона живе, дає їй необхідні умови для розвитку її особистості.

• Джерелом усякого блага, джерелом нашого життя, метою нашого життя є сам Господь Бог. Ми всі повинні почуватися перед Ним убогими. Каже Христос у блаженствах: «Блаженні вбогі духом, бо їх є Царство Небесне».

• З іншого боку, Боже Слово запрошує нас багатити в Бозі. Ми чуємо таку фразу в Єванге-

лії: «Глядіть і бережіться всякої зажерливості, бо не від надміру того, що хто має, залежить його життя» (Лк. 12, 15).

• Багатити в Бога означає ділитися багатством, ділитися тим, що я маю. Для того, щоб ділитися, не обов'язково бути багатим: можемо ділитися своїм часом, увагою, знаннями, уміннями, талантами, ресурсами. Уміти бути багатим – це мистецтво, якого навчає нас Боже Слово.

• Той, хто справді вміє бути багатим, як говорив Блаженніший Любомир, той вміє тим багатством послужити ближньому. Цікаво, що коли ми усвідомлюємо, що ті земні блага, які ми маємо, навіть як нашу власність, мають універсальне призначення, то

вони допомагають нам не тільки багатити накопиченнями земних благ, а й багатити навіть тоді, коли ми їх роздаємо. Праведний митрополит Андрей Шептицький говорив так: «Остаточно, коли завершимо наше земне життя, нам залишиться лише те, що ми віддали ближньому». Мені б хотілося, щоб ми навчилися багатити, – багатити в Бога! І завершили наш земний шлях не так з повними кишнями, як з повним серцем, повними руками добрих діл, з якими могли би стати перед обличчям нашого Бога.

Руслана ТКАЧЕНКО,
Департамент інформації
УГКЦ

У Полтаві відкрили фотовиставку «Сонячні діти серед нас»

Організатором виставки виступив БФ «Карітас-Полтава».

Вихопити щасливі моменти з життя малечі-героїв проекту зуміла фотохудожниця Анна Чапала. Діти з порушенням розвитку фотографувалися з полтавськими меценатами, політиками, громадськими діячами та духовенством, щоби привернути увагу суспільства до проблем дітей з синдромом Дауна та налагодити співпрацю між громадськими організаціями.

Директор БФ «Карітас-Полтава» отець Володимир Раковецький вважає, що прагненням кожного з нас

має бути бажання здійснювати соціальне служіння людям, які потребують підтримки: «Коли ми народжуємося, то отримуємо від Господа дар життя, а значить – покликання бути собою, і разом з цим – таланти, які постійно стараємося розвивати та помножувати протягом свого життя. Але надзвичайно важливим є те, щоб ми ще могли і вміли не лише самі користатися, а й тими дарами послужити іншим, зокрема, тим, хто потребує нашої підтримки і допомоги. Цим самим будемо здійснювати соціальне служіння, адже бажання бачити потреби інших людей і прагнення допомогти діяльно – це наш спосіб допомогти їм у соціальній адаптації».

Також отець Володимир закликав, щоб наше серця були завжди сповнені бажанням творити добро іншим: «Коли будемо переглядати світлинами, то побачимо в першу чергу різних дітей за віком, зовнішністю, характером. Але є ще те, що найбільше їх об'єднує – добро, любов і радість в очах, бо їхнє серце наповнене добром, а наше хай буде наповнене добрими ділами».

Варто зазначити, що міський голова Полтави вручив БФ «Карітас-Полтава» нагороду та подяку за служіння ідеалам доброти, гуманізму і милосердя.

За матеріалами: ugcc.kharkiv.ua

Чергова «Зустріч з Церквою» на парафії Христового Воскресіння

15 березня у храмі Христового Воскресіння (м. Львів, вул. Городоцька, 319А) відбулася березнева «Зустріч з Церквою» педагогів шкіл, що знаходяться на території парафії. Такого роду зустріч відбувається на цій парафії вже не вперше і це поволі стає хорошою традицією.

«Зустріч з Церквою» традиційно розпочали молебнем до Пресвятої Богородиці, який очолив о. Любомир Франків. Основну науку для педагогів мав о. Тарас Грем, який присвятив своє духовне слово темі батьківства. Третю і заключну частину зустрічі провів о. Андрій Березівський в стилі молитви Тезе (Taize). Накінець усі педагоги мали можливість приступити з поклонінням до мощей святого Дона Боско. Завершилася зустріч спільними кавою-чаєм і солодким частунком.

Тернопіль приймає Товариство церковних юристів

22 березня в приміщенні управління Тернопільсько-Зборівської митрополії УГКЦ в Тернополі відбулися річні збори «Товариства українських каноністів». Захід розпочався з молитви та благословення Високопреосвященного владики Василя (Семенюка), Архієпископа і Митрополита Тернопільсько-Зборівського.

У привітальному слові до учасників архиєрей звернув їхню увагу на те, що церковний юрист, який вивчає та науково досліджує цю сферу церковних наук, повинен не лише діяти відповідно до науки і традиції Церкви, але насамперед допомагати реалізувати головне завдання та місію Церкви – шукати спасіння людської душі.

У рамках зборів і традиції Товариства було виголошено доповідь на тему «Таїнство Єлеопомазання та душпастирство хворих згідно з ККСЦ і партикулярним правом УГКЦ», доповідачем якої був доктор канонічного права о. Василь Корендій, священнослужитель Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ. Опісля доповідач відповів на численні поставлені питання, які показали потребу УГКЦ в Україні мати канонічно-пасторальну Інструкцію щодо уділювання святого Таїнства Єлеопомазання.

Наступними питаннями під час зборів були загальний звіт голови Товариства за період від січня 2015 року до грудня 2017 року; вивчення та прийняття запропонованих змін до статуту Товариства; представлення третього номера часопису «ІUS» 2017 та обговорення планів на наступну конференцію, яка запланована на червень 2018 року.

Крім наукових питань, щогорічні збори також вважалися виборчими зборами, під час яких переобрали ще на один термін чинного голову та нове правління Товариства у складі:

голова – о. д-р Андрій Танасійчук (Коломийська єпархія УГКЦ);

заступник – о. д-р Роман Шафран (Львівська архієпархія УГКЦ);

секретар-скарбник – о. ліц. Юрій Лукачик (Коломийська єпархія УГКЦ);

Екореперент зустрівся з учнями школи с. Новосілки

Ще одна зустріч голови комісії з питань екології Львівської архієпархії о. Миколи Пришляка відбулася з учнями загальноосвітньої школи с. Новосілки Золочівського району Львівської області. Отець-еколог мав за мету розповісти учням про Всеукраїнську екологічну акцію «Здай макулатуру – збережи дерево».

Голова екологічної Комісії зустрівся зі священниками Янівського деканату

14 березня 2018 року о. Микола Пришляк, голова Комісії з питань екології Львівської Архієпархії, зустрівся зі священниками Янівського протопресвітерату. Отець-еколог розповів присутнім про діяльність екологічної Комісії, а також представив присутнім Великопосну ініціативу «Екологічне навернення для порятунку створіння», наголосивши на тому, що святий Великий

піст – це чудова нагода для при задуми над своїм життям та над тим, як ми поводимо себе з тим цінним даром, який дає нам Господь – природним довкіллям.

Священникам деканату було наголошено на важливості донесення до вірних Звернення щодо підпалів сухої рослинності, які є великою екологічною проблемою цієї пори року – весни. Також ішлося й про

штучні вінки та квіти, які наші вірні практикують приносити на могли своїх рідних та близьких напередодні Великодня. Отцям було запропоновано в храмах та інших церковних будівлях проводити енергоаудит задля збереження природних ресурсів, які є цінним Божим даром.

На завершення зустрічі присутні отримали буклети та банери екологічного характеру.

о. Микола ПРИШЛЯК,
голова комісії з питань екології Львівської архієпархії

перший член – о. ліц. Іван Барбуляк (Стрийська єпархія УГКЦ);

другий член – о. ліц. Роман Дутчак (Тернопільсько-Зборівська архієпархія УГКЦ).

На завершення зборів голова Товариства подякував господарю місця проведення Зборів – Високопреосвященному владиці Василю (Семенюку), Архієпископу і Митрополиту Тернопільсько-Зборівському, всесвітлішим отцям Володимирі Фірману (економому архієпархії), Петру Порохоньку (заступнику економа) та Роману Дутчаку (судовому вікарію архієпархії) за гостинність і допомогу в проведенні заходу.

Прес-служба «Товариства український каноністів»
Довідка: «Товариство українських каноністів» Української Греко-Католицької Церкви діє в Україні з 2008 року, згідно із затвердженим Статутом декретом (Р-08/685 від 29 листопада 2008 р.) с.п. Блаженнішого Любомира (Гузара). Воно об'єднує церковних юристів, експертів та фахівців східного канонічного права, які працюють в різних церковних установах, насамперед в єпархіальних управліннях, церковних трибуналах УГКЦ або займаються викладацькою діяльністю. Метою Товариства є співпраця в галузі практики та науки серед спеціалістів канонічного права. Товариство займається дослідженнями і вивченням церковного права, його популяризацією, підвищенням рівня знань у цій галузі.

(Продовження, початок на 12 стор.)

Але є ще легкі (або повсякденні) гріхи, які «трапляються» з нами кожен день. Чи можна жити без них? На жаль, ні. Вони належать людській природі. Говорячи про них, «Катехизм» цитує святого Августина: «Поки людина ходить у плоті, вона не в змозі уникнути всіх гріхів, навіть найлегших». Це не означає, однак, що всі вони неминучі.

Ворожіння і жереб

ПИТАННЯ: Чи можна вирішувати свою долю ворожінням? Наприклад, якщо я не можу прийняти якесь рішення, чи можна написати різні варіанти на листочках і витягнути, супроводжуючи це молитвою і просячи Бога відповіді?

ВІДПОВІДЬ: Залагодження будь-яких питань і сумнівів за допомогою гадання – це практика, засуджена Церквою. Але перш за все вона була засуджена в Святому Письмі.

Святий Тома Аквінський проводив розмежування між «жеребом розділовим», «жеребом дорадчим» і «жеребом провіщення». «Якщо за жеребом хочеш дізнатися, кому дістанеться та чи інша річ – матеріальні блага, почесні, посада, – то це жереб розділовий. Якщо ж ти хочеш знати, що робити, то це жереб дорадчий. Якщо ж хочеш знати майбутнє, то це жереб провіщення», – писав він в «Сумі теології» (том 2, частина 2).

Автор питання веде мову, звичайно, про «жереб дорадчий». За допомогою такого жеребу ми спокушаємо Бога, оскільки намагаємося примусити Його до того, щоб Він явив Свою волю за допомогою тих інструментів, які встановив не Він, а ми самі.

Єдиний шлях, який передбачено для християнина в сумніві, шлях до прийняття рішень і пізнання волі Божої, – це шлях розпізнавання, в якому допомагають власна розсудливість і поради компетентних людей: батьків, наставників, духовного батька. Розпізнавання має супроводжуватися невтомною молитвою і жертвою, шоби краще підготувати себе до того, на що є воля Божа.

Яка різниця: є у паспорті штамп про шлюб чи ні?

ПИТАННЯ: Якщо чоловік і жінка вирішили повністю подарувати себе один одному, хіба вони вже не чоловік і дружина? Яка різниця, є у них штамп в паспорті чи ні?

ВІДПОВІДЬ: Сьогодні дуже поширена така ситуація: юнак та дівчина живуть разом і мають намір присвятити себе один одному на все життя. Але чи є цей намір шлюбом?

По-перше, якби співжиття було рівнозначне шлюбу, то чому б не зареєструвати його, не «поставити штамп»? Ті, хто зволікає з цим, прекрасно усвідомлюють, що шлюб – це зобов'язання, в той час як співжиття таким не є.

Вступаючи в шлюб, чоловік і жінка говорять «так» перед Богом і перед суспільством. Не тільки в обряді одруження в церкві, а й у цивільному ритуалі (якщо мова йде про невірнущих або нехрищених людей) вимовляються слова про вірність. Коли є зобов'язання вірності, то, зрозуміло, подружжя бере на себе і відповідальність у разі невиконання прийнятих зобов'язань. Саме ця частина «банкету» спонукає деяких приймати бажане за дійсне, виправдовуючи небажання піти в ЗАГС тим, що для любові не потрібен жодний штамп.

Саме тому як Церква, так і суспільство визнає шлюбом тільки такий союз, в якому прийняті взаємні зобов'язання, і не обмежується «добрими намірами», а вимагає певних актів, прийняття особистої позиції в присутності свідків і в присутності представника влади.

Крім того, інститут шлюбу значно впливає на соціальне тло, оскільки він передбачає певні права й обов'язки в суспільстві. Двоє не є більше окремими громадянами, але єдиним цілим. Цей союз включає також і дітей, які мають право рости в надійному контексті законної сім'ї.

Суспільство також приймає певні зобов'язання стосовно інституту сім'ї, захищає його і заохочує. Навіть суспільство не визнає шлюбом співжиття, побудоване на одних лише намірах, і яке виключає публічне зобов'язання. Будь-які наміри, навіть найближчі, повинні підтверджуватися діями. В даному випадку мова йде про прийняття відповідальності у вигляді укладення шлюбу.

(Продовження теми у колонці на 14 стор.)

ВАЖКІ ПИТАННЯ

Відповідає Радіо Ватикан

Цивільний і церковний шлюб

ПИТАННЯ: Чи правда, що шлюб, зареєстрований в РАГСі, має таке ж значення в очах Бога, як і церковний шлюб?

ВІДПОВІДЬ: Цивільний шлюб, зареєстрований тільки в РАГСі, – це повноцінний і дійсний шлюб для тих, хто не має Хрищення і не знає Господа. Шлюб – це природний інститут, встановлений Богом на самому початку створення світу. Але шлюб між охрищеними – це Таїнство, встановлене Ісусом Христом. Для охрищених цивільний шлюб не може бути дійсним. Якби це було інакше, то Ісус Христос не встановив би Таїнство Подружжя, воно б не було необхідним.

Таїнство – це священнодійство, за допомогою якого Христос через видимі знаки повідомляє християнам невидиму Божу благодать. Вступаючи в цивільний шлюб, нехрищені здійснюють хороший вчинок; вони реєструють свій шлюб публічно, даючи один одному обіцянки. Але ця дія не супроводжується благодаттю Таїнства. Охрищені ж в Таїнстві Подружжя приймають дар, допомогу і перш за все – присутність Бога.

Другий Ватиканський собор стверджує: «Для того, щоб постійно здійснювати обов'язки, що виникають з цього християнського покликання, потрібна надзвичайна чеснота» («Радість і надія», 49). Ця надзвичайна чеснота і дарована подружжю в Таїнстві Подружжя.

Але в чому полягає ця благодать і чеснота Таїнства Подружжя?

По-перше, подруги «зміцнюються і ніби помазуються», говорять той же документ в попередньому параграфі, – щоб жити подружньою любов'ю по-новому, являючи своїм життям любов Бога до людини і любов Христа до Церкви. По-друге, вони допомагають один одному досягти святості в подружньому житті («Lumen gentium», 11). Все подружнє життя стає підготовкою і навіть передчуттям іншого шлюбу, який кожен з нас покликаний святкувати з Ангелом, відповідно до сказаного в Апокаліпсисі: «Блаженні покликани на весільну вечерю Ангеля».

Благодать Таїнства Подружжя – це також і благословення потомства. У Таїнстві Подружжя «любов божественна сприймає в себе справжню подружню любов, яка спрямовується і збагачується силою Христового відкуплення і рятівною дією Церкви, щоб успішно вести подружжя до Бога, подаючи їм допомогу і розраду в високому служінні батька і матері» («Радість і надія», 48). Як колись Бог вийшов назустріч Своему народу, укладаючи з ним заповіт любові і вірності, так сьогодні Спаситель людей і Наречений Церкви виходить назустріч християнському подружжю через Таїнство Подружжя (там же).

В енцикліці «Casti connubii» Папи Пія XI підкреслюється, що через Таїнство Подружжя подруги черпають зі скарбниці благодаті надприродну силу, необхідну для виконання власного обов'язку з вірністю, святістю і постійністю. Це Таїнство, читаємо в тій же енцикліці (43), «дає право на своєчасну допомогу благодаті шоразу, коли чоловік і жінка потребують її для виконання обов'язків, пов'язаних із цим статусом».

За допомогою цієї благодаті Христос перебуває з ними.

Отже, Таїнство Подружжя для християн – зовсім не те ж саме, що шлюб у РАГСі. Хоча Таїнство не застраховує від різних спокус і випробувань, але відмова від нього означає залишитися більш уразливими перед підступністю диявола, який робить все, щоб сім'ю зруйнувати.

Зрозуміло, що так само, як і при вчиненні будь-якого іншого Таїнства, необхідна участь і співпраця віруючого, який не відкидає благодаті своїм гріхом.

Св. Домінік Савіо: Легко стати святым. Розпочніть зі звичайних речей

Юний Домінік вирішив стати святым. Він опрацював цілий план посту та умертвіння. Та вже через кілька днів був виснажений, прибитий і переконаний, що приречений на поразку...

Це була четверта вагітність матері Домініка Савіо. Якось жінці стало погано, і з часом її стан ще далі погіршувався. Настав етап, коли вона мріяла тільки про те, щоб перед смертю ще обійняти свого сина, який перебував в ораторію о. Боско, а це – майже сорок кілометрів від дому. Та ось одного дня, на її здивування, двері будинку відчинилися і на порозі постав Домінік. Він швидко підбіг до неї, міцно обійняв, поцілував і вийшов. Уся ця подія здавалася б сном, якби не стрічка на шиї матері, на якій був підвішений старанно обшитий шматочок полотна. А ще те, що мати Домініка відразу одужала.

Звідки хлопець знав про ситуацію вдома? А передусім – звідки у нього взялася впевненість, що Марія хоче зцілити його матір та ще й за посередництвом саме такого sacramentu? Вихователь Домініка, також святий, Іван Боско був впевнений, що це – плід глибокого релігійного життя свого підопічного. Зрештою, саме з такою думкою він і відпустив хлопця поїхати до рідного дому.

Все розпочалося з проповіді о. Івана, в якій він розповідав про те, що легко стати святым. Хлопець захопився цими словами і прослухав методологічну частину проповіді, після якої й вигадав свій власний спосіб. Він опрацював цілий план посту й умертвінь, але пропустив важливий пункт: не обговорив це зі сповідником. Через кілька днів

він був виснажений, прибитий і переконаний, що приречений на поразку.

Це помітив о. Іван і запитав Домініка, що відбувається. Він вислухав розповідь про прагнення, яке він розпалює у серці підопічного, і спроби його реалізації. Насамперед похвалив, а потім порадив дещо видозмінити: шлях до святості звичайний, і розпочинається він від старанного виконання щоденних завдань з любов'ю та чуйністю до іншої людини. Хлопець має бути хлопцем, а не юним майстром надмірного аскетизму. У його житті має бути місце для радості, розваги, навчання, а єдине, про що треба турбуватися, це щоби пам'ятати про молитву і жертвування Богові всього, що стається у нашому житті.

Домінік Савіо прийняв поради вихователя усім серцем і з великою простотою. Він щодня старанно й зосереджено прислуговував на Літургії, дбав про молодших і слабших хлопців в

ораторію, допомагав у навчанні тим, хто цього потребував. Коли наставляв піст, він постив, а коли був час розваги – він розважався.

Водночас він дуже швидко зростав духовно. Невдовзі став містиком. І хоча його духовний розвиток переважно залишався таємницею, та певні аспекти були відображені в його поведінці, як от в історії зі скапулярієм для матері.

Збереглася ще одна подібна історія. Одного дня Домінік прийшов до о. Івана і почав наполягати, щоб той узяв палантин і все, що необхідне для намащення хворих, а також останнє причастя, і пішов з хлопцем. Домінік привів отця до одного з будинків у містечку і постукав у двері. З'ясувалося, що там проживає протестант, який на смертному одрі вирішив навернутися, але не міг попросити привести священика.

Домінік помер у 15-річному віці внаслідок важкої хвороби. Він розумів, що помирає; під час прощання з вихователем і хлопцями з ораторію перед виїздом додому він сказав, що більше вже туди не повернеться.

Він справді помер весною 1857 року. Помираючи, він сказав своєму батькові, що бачить гарні речі. Він залишив після себе свідчення, що справді легко стати святым, а також скапулярій, якому багато жінок у світі завдячує зачаття і здоровий перебіг вагітності. Ясний слід зорі, що прямує до неба...

Elzbieta WIATER

Переклад:

Ольга ГАЙСЕНЮК,

Aleteia

ЩЕ ОДНЕ ЄВХАРИСТІЙНЕ ЧУДО?

16 місяців пролежала під завалами храму дарохранительниця з освяченими гостіями (евхаристичний хліб у католиків). Місцевий священик вважає, що те, що він побачив, варто визнати чудом, подібним до того, що відбулось у Сієні.

Кілька тижнів тому з-під завалів храму Успіння Пресвятої Богородиці в містечку Арквата-дель-

Тронко в центральній Італії, зруйнованого землетрусом у серпні 2016 року, дістали кивот XVI сторіччя, в якому була дарохранительниця з освяченими гостіями. Незважаючи на те, що вони пролежали майже півтора року в несприятливих кліматичних обставинах, на них не виявлено жодних ознак псування.

Як дізнаємося з американського католицького часопису «National Catholic Register», «гостії з дарохранительниці, знайденої у руїнах костелу в Арквата-дель-Тронко, не торкнуті бактеріями чи пліснявою, як це трапляється зазвичай за декілька тижнів». Всього знайдено 40 гостій із незмінними формою, кольором та запахом.

Священик, який знайшов дари, говорить, що ця подія нагадує йому чудо в Сієні 14 квітня 1780 року, коли 351 гостію було викрадено, і знайшли їх через три дні в тому ж храмі при скарбничці. Ці евхаристійні дари по сьогодні не змінили своїх фізичних якостей, – а минуло уже три століття!

Якщо буде підтверджено чудесну природу того, що відбулося, то це буде ще одне евхаристійне чудо за останні роки.

За матеріалами: pl.aleteia, catholicnews

10 захоплюючих фактів про Гарнізонний храм у Львові

До вашої уваги – цікаві історичні факти, які вкотре підтверджують, що храм свв. апп. Петра і Павла – це не просто християнська обитель, а місце доленосних для міста подій та таємничих загадок.

1. За часів єзуїтів 1702 р. за проектом Мартина Годного звели вежу-дзвіницю, яка стала найвищою у Львові, а у 1754 р. на ній встановили годинник.

2. У 1734 році храм згорів.

3. У 1749 році єзуїти відкрили Львівську колегію для дітей еліти. При цьому навчальному закладі також працювали астрономічна обсерваторія, театр і бібліотека.

4. Історики стверджують, що в Єзуїтській колегії навчався український гетьман Богдан Хмельницький.

5. Деякий час храм використовували як склад, а від 1970-х років його передали Львівській науковій бібліотеці ім.

В. Стефаніка під книгосховище обмінного фонду (станом на жовтень 2011 р. у ньому знаходилось понад 2 млн. книг).

6. Орган, що знаходиться у храмі, є історичною пам'яткою кінця XVII ст. і зараз не діє.

Близько 40% інструмента в радянський період розкомплектували і перевезли до Санкт-Петербурга (Росія), де використали для іншого органу.

7. У підземеллі храму стоїть різьблений алебастровий саркофаг XVIII століття, який був призначений для архієпископа Миколи Вижицького. Ніхто достеменно не знає, чи справді він був тут похований, адже на саркофазі немає дати смерті.

8. Храм став першою пам'яткою барокової архітектури у Львові.

9. Скульптура розп'яття Ісуса Христа з вітарем роботи Йоганнеса Пфістера 1616 р. вважається чудотворною і є справжнім шедевром.

10. Однією з основних загадок підземелля залишається тунель, який простягається вздовж цілої споруди.

За матеріалами: Капеланство.info

Джихадист не зміг убити священика: «Хто ти?..»

Надзвичайна історія – свідчення священика-францисканця Абуни Нірвана з Іраку. Абуна Нірван – францисканець з Іраку. Він вивчав медицину, перш ніж вирішив присвятити себе Богу в Ордені Братів Менших. 2004 року його скерували у Святу Землю, до сестер Домініканок Святого Розарію. Це згромадження заснувала Марія Альфонсина Гаттас (палестинська черниця, канонізована 2015 року). Відтоді він завжди носив із собою часточку мошів засновниці й розарій, на якому вона молилася за життя. 2009 року, після того, як Папа Бенедикт XVI підтвердив чудо для беатифікації черниці, потрібно було провести екстумажію тіла. Лікаря для цієї процедури призначає помісний єпископ, і саме він доручив отцю Абуні Нірвану, як лікарю за освітою, зробити це і скласти медичний висновок.

За два роки до цього сталась неймовірна подія, про яку розповів у своєму блозі о. Сантьяго Кемада. Ця історія трапилася 14 липня 2007 року. Отець Абуна відправився до Іраку, щоб відвідати рідних. Він їхав таксі, узятим на сирійському кордоні. Про це він сам розповів у проповіді під час Святої Меси в Бет Ялла:

– У той час я не міг відправитися до своєї сім'ї на літаку. Це було заборонено. Єдиним засобом пересування був автомобіль. План полягав у тому, що би прибути до Багдада і відправитися звідти до Мосула, де жили мої батьки. Водій побоювався через ситуацію в Іраку в той період. Одна сім'я – чоловік із дружиною та дворічною донечкою – запитали, чи можуть поїхати з нами. Таксист передав мені їхнє прохання, і я не заперечував. Вони були мусульманами, водій був християнин. Він сказав їм, що в машині є місце, і вони можуть поїхати з нами. Ми зупинилися на заправці, і ще один молодий мусульманин запитав, чи може поїхати до Мосула з нами. У машині ще було місце, тому ми прийняли і його.

Прикордонний пункт між Йорданією та Іраком зачиняють на ніч. Коли сонце зійшло, проїзд відкрили, і 50 або 60 машин вишикувалися в лінію; всі рухалися повільно. Ми, повні рішучості, продовжили поїздки. Десь за годину підїхали до контрольно-пропускного пункту. Ми зупинилися і приготували паспорти. Водій сказав: «Я боюся цієї групи». Раніше це було військовий КПП, але члени ісламістської терористичної організації вбили солдатів і взяли контроль над цим місцем.

Коли ми підїхали, вони попросили наші паспорти і зажадали, щоб ми вийшли з машини. Забрали наші паспорти з собою в офіс. Потім один чоловік повернувся і сказав мені: «Священику, нам доведеться провести невелике розслідування. Пройдіть в офіс». «Добре, – відповів я, – якщо це необхідно, ходімо». Ми йшли приблизно чверть години, поки не дісталися барака, на який нам вказали. Коли ми підїхали, нам назустріч вийшли двоє людей із закритими обличчями. В одного з них була камера в одній руці та ніж в іншій. У другого була борода і в руці він тримав Коран. Вони підїхали до нас, і один з них запитав мене: «Священику, звідки ви?» Я сказав, що приїхав із Йорданії. Потім він запитав водія. Потім повернувся до хлопця, який їхав з нами, схопив його ззаду за руки і вбив ножем. Вони зв'язали мені руки і сказали: «Священику, ми записуємо все це для Аль-Джазіри. Ви хочете щось сказати? Будь ласка, не більше хвилини». Я сказав: «Ні, я тільки хочу помолитися». Вони дали мені хвилину, щоб помолитися. Потім чоловік штовхнув мене, змусивши встати навколішки, і сказав: «Ти – священик; заборонено, щоб твоя кров торкалася землі – це було би святотатством». Він пішов узяти відро і повернувся, щоб убити мене.

Я не пам'ятаю, які молитви я підносив у ту мить. Я дуже злякався і подумки звернувся до сестри Марії Альфонсини: «Не випадково я ношу тебе з собою. Якщо Господь бажає забрати мене молодим – я готовий; але якщо це не так, прошу тебе, нехай ніхто більше не помре».

Він обхопив мою голову рукою і підніс ножа. Трохи помовчавши, він сказав: «Хто ти?» Я відповів: «Я – монах». Він запитав: «Чому я не можу опустити ніж? Хто ти?» Потім, не давши мені часу відповісти, він сказав: «Священику, повертайтеся до машини, ви та інші». І ми пішли до машини.

З тієї хвилини я перестав боятися смерті. Я знаю, що колись помру; але тепер я розумію, що це буде лише тоді, коли захоче Бог. Відтоді я не боюся нікого і нічого. Те, що станеться зі мною, буде з волі Бога, і Він дасть мені сили прийняти Його Хрест. Важливо мати віру. Бог піклується про тих, хто вірить у Нього.

За матеріалами: «Slovo Today»

Більшість дорослої молоді в 12 країнах Європи є невірною

Тенденція релігійної приналежності повторилась, коли молоді запитали про релігійні практики. Лише в Польщі, Португалії та Ірландії більше 10% молоді сказали, що відвідують богослужіння принаймні раз на тиждень. В Чехії 70% зазначили, що ніколи не ходять до церкви, 80% зазначили, що ніколи не моляться. У Великобританії, Франції, Бельгії, Іспанії та Нідерландах від 56 до 60% зазначили, що ніколи не ходять до церкви, а 63-66% сказали, що ніколи не моляться.

Серед тих, хто ідентифікував себе католиком, цифри дуже коливаються. Для прикладу, в Польщі понад 80% молоді назвали себе католиками, і лише половина з них ходять на Літургію хоча б раз на тиждень. У Литві, де 70% молоді назвалися католиками, лише 5% ходять на Літургію щотижня.

Як зазначає проф. теології і соціології релігії Університету св. Марії в Лондоні Стівен Буллівант, який є одним з авторів дослідження, багато молодих європейців «були охрищені, а потім жодного разу не зайшли до храму. Справа в тому, що батьки не передають дітям культурну релігійну ідентичність».

«За 20-30 років головні Церкви будуть меншими, однак та невелика кількість людей, що залишаться, будуть набагато відданішими», – наводить слова проф. Булліванта «The Guardian».

Джерело: «Католицький оглядач»

ЗАГАЛЬНОЦЕРКОВНИЙ РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР "НАЗАРЕТ"

ДОПОМОГА ЗАЛЕЖНИМ ВІД АЛКОГОЛЮ, НАРКОТИКІВ ТА АЗАРТНИХ ІГОР

ПРОГРАМА ЗРЦ "НАЗАРЕТ" БАЗУЄТЬСЯ НА МОДЕЛІ ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СПІЛЬНОТИ ТА ВКЛЮЧАЄ В СЕБЕ ТАКІ ЕЛЕМЕНТИ:

- ▶ ПРОГРАМА "12 КРОКІВ"
- ▶ ГРУПОВА ТА ІНДИВІДУАЛЬНА ПСИХОТЕРАПІЯ
- ▶ ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ
- ▶ ФОРМУВАННЯ НОВИХ ЦІННОСТЕЙ
- ▶ АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК
- ▶ СІМЕЙНА ТЕРАПІЯ
- ▶ ПРАЦЯ З РІДНИМИ

КОНТАКТНА ІНФОРМАЦІЯ:

TEL: 0 (99) 661 66 78
 TEL: 0 (63) 554 87 78
 TEL: 0 (67) 679 05 06
 E-MAIL: RC.NAZARET@UKR.NET
 WWW.NAZARET.ORG.UA

Такі очевидні чинники як ізоляція від патологічного середовища, здобуття необхідного досвіду і надбання соціальних навичок, нові знайомства, постійна підтримка, можливість продовження навчання після проходження курсу – є величезною перевагою ЗРЦ "Назарет"

Всеукраїнська екологічна акція «Здай макулатуру – збережи дерево»

навідався до цього навчального закладу, щоб обговорити деталі акції, розповісти про неї більше та заохотити до цього доброго Божого діла.

Радо зустрів екосвященика директор гiмназiї Божена Назар, яка разом зi своїми учнями активно долучилася до спiльної справи. Отець наголосив: «Маємо надiю, що ця акція – початок доброї спiвпрацi між гiмназiєю та екологічною церковною структурою. Адже саме молодь є тiєю рушійною силою, яка зможе виправити

екологічні проблеми сьогодення, усвідомлюючи, що світ є створений Богом».

По завершенi заходу школярi мають на метi вирученi кошти витратити на добрi справи, а також прикрасити цей Богом створений свiт деревами – як нагадування всiм, що 60 кг зiбраної макулатури – це одне збережене дерево в наших лісах.

о. Микола ПРИШЛЯК,
голова комiсії з питань екологiї Львiвської архієпархiї

У Львiвській гiмназiї «Євшан» (вул. Любiнська, 93-А) протягом декiлькох днiв тривала Всеукраїнська екологічна акція «Здай макулатуру – збережи дерево». Займалося цiєю акцією у стiнах гiмназiї учнiвське самоврядування. Голова комiсії з питань екологiї Львiвської архієпархiї о. Микола Пришляк

27 квітня – 1 травня: Особлива подія у Львові!

Цього року у Львові відбудеться неймовірна подія – регіональна зустріч Тезе. Тезе – це селище у Франції, яке є осередком міжнародного християнського монашого згромадження, складається з близько 100 братів з усього світу. Ядром життя спільноти є проста молитва у формі коротких пісень, що чергуються із роздумами про Бога та читанням Біблії.

Основним завданням братів є організація міжнародних зустрічей для молоді, під час яких учасники спільно моляться, обговорюють духовні питання, відвідують лекції на різні теми. Зустрічі відбуваються як у самому Тезе, так і в інших містах у всьому світі. Наймасштабнішою є новорічна. Крім неї, впродовж року відбуваються регіональні зустрічі, метою яких є об'єднання християнської молоді із сусідніх країн. Важливо, що зустрічі є екуменічними, тобто у них можна взяти участь незалежно від приналежності до тієї чи іншої конфесії.

Цьогоріч регіональна зустріч Тезе відбудеться у Львові. Це чудова нагода для українців, бо ми не лише матимемо змогу відчувати атмосферу Тезе, витративши на це менше коштів та часу, а й прийняти іноземних гостей та показати їм усю красу України.

Зустріч Тезе у Львові триватиме з 27 квітня до 1 травня 2018 року.

Учасники проживатимуть разом із сім'ями львів'ян, у релігійних спільнотах та школах. На офіційному сайті Тезе вже є попередній розклад зустрічі. Він містить ранкові та вечірні молитви, Літургії у різних храмах, роздуми у тиші, зустрічі у малих групах з іншими паломниками, семінари на теми віри, соціального життя, культури та мистецтва. **Благословення на проведення регіональної зустрічі Тезе у Львові дали Патріарх УГКЦ Святослав, Архієпископ Львівський і Галицький УПЦ (МП) Філарет, Архієпископ Митрополит Львівський РКЦ Мечислав Мокшцицький.**

Реєстрація триває. Вартість внеску учасника збільшиться на 25% після 27 березня. Отож, поспішайте зареєструватися самі та поділіться інформацією з друзями.

Усі деталі містяться на офіційному сайті, який знайдете у мережі Інтернет, ввівши в пошуку фразу «Тезе Львів».

Якщо ви хочете стати приймаючою сім'єю для молодих паломників на 5 днів або якщо у Вас виникли питання чи пропозиції, звертайтеся за номером +380731397192, пишiть нам на електронну скриньку lviv@taize.fr або приходьте у львівський офіс Тезе – на вул. Пекарській 13, щодня, з 17.00 до 20.00.

Запрошуємо також долучатися до спільних молитов щодня о 15.00 у каплиці Ратуші та о 20.00 в нашому офісі на Пекарській, 13.

Реколекційно-відпочинковий центр «Світлиця» Львівської Архієпархії УГКЦ.
Львів-Брюховичі, вул. Широка, 4. Довідка: www.svitlycia.org.ua; тел. (380-22) 244-81-02

<p>Трапезна «СВІТЛИЦЯ»</p>	<p>КОНФЕРЕНЦ сервіс</p>	<p>ПРОЖИВАННЯ та відпочинок</p>
<p>Трапезна «Світлиця» пропонує страви, виготовлені професійними кухарями. Враховуючи Ваші побажання ми розроблемо індивідуальне меню комплексного триразового харчування. А також організуємо:</p> <ul style="list-style-type: none"> каво-переєрви кейтеринг фуршети і банкетні за індивідуальним замовленням 	<p>Для учасників заходів наукового плану надаємо послуги конференц-сервісу. У приміщенні Центру є чотири конференц-зали (місткістю 16, 25, 45 та 80 місць) з сучасним обладнанням (мультимедійним проектором, екраном, фліпчартом, озвученням та можливістю підключення синхронного перекладу).</p>	<p>До Ваших послуг номерний фонд Центру, що налічує 49 номерів класу «Стандарт» та «Люкс» і вміщає понад 100 осіб.</p>
<p>В усьому Центрі та на його території доступний Wi-Fi free. Для гостей подорожуючих власним транспортом на території є стоянка для автомобілів та автобусів (щодобова охорона).</p>	<p>Для Вашого використання - каплиця блаженного священномученика Микити Будки</p>	<p>Бажаючи насолодитися чистим повітрям та чудовими краєвидами лісу, ми запропонуємо відкрити літню терасу та альтанки. Для активного відпочинку - волейбольне та баскетбольне поля, дитячі гойдалки, кімнати відпочинку з більярдом і настільним тенісом.</p>
<p>КАПЛИЧКА на першому поверсі Реколекційного Центру</p>		

Вітаємо ювілярів!

У травні святкують ювілеї:

40-річчя священства – о. Іван КАЩУК (25.05)
30-річчя священства – о. Анатолій ДУДА-КВАСНЯК (28.05)
25-річчя священства – о. Микола ШЕВЧУК (27.05)
20-річчя священства – о. Любомир ФРАНКІВ (10.05)
20-річчя священства – о. Тарас БОРОВЕЦЬ (21.05)
10-річчя священства – о. Богдан ГРУШЕВСЬКИЙ (06.05)
10-річчя священства – о. Володимир СТЕФАНІШИН (08.05)

60-річчя уродин – о. Олег ЗУБИК (18.05)
50-річчя уродин – о. Микола ШЕВЧУК (18.05)
45-річчя уродин – о. Андрій КЕНДЗЬОР (20.05)
45-річчя уродин – о. Зіновій БОДНАР (29.05)
45-річчя уродин – о. Андрій ДУБАН (30.05)
45-річчя уродин – о. Володимир ВОЛОШИН (31.05)
40-річчя уродин – о. Тарас ОКІС (17.05)
40-річчя уродин – о. Ярослав КОТЛІНСЬКИЙ (19.05)
35-річчя уродин – о. Роман ЯЦИК (19.05)
35-річчя уродин – о. Богдан КУЛИК (31.05)
30-річчя уродин – о. Володимир ЧАБАН (24.05)
30-річчя уродин – о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ (28.05)

Запрошуємо на зустрічі для молоді
віком від 14 років

Щочетверга о 19 год.
(в захристії храму)
Храм Свв. Ольги і Єлизавети
Молодіжна спільнота 'ХРАМ'

- розгляд актуальних релігійних тем
- перегляд християнських фільмів
- прощі
- майстер-класи.

Курс приготування наречених

До святого Шайнства Подружжя при Львівському Архієпархіальному Центрі у 2018 році

Початок кожного нового курсу припадає на:

15 січня	16 липня
29 січня	6 серпня
26 лютого	27 серпня
19 березня	17 вересня
16 квітня	1 жовтня
7 травня	22 жовтня
21 травня	5 листопада
4 червня	26 листопада
2 липня	

Зустрічі відбуваються за адресою:
пл. Св. Юра 5

Початок о 19.00 ном. тел 0673704696

Попередньо записуватись не потрібно!
Запис проводиться на першій зустрічі кожного курсу

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. +38(032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net
<http://www.meta-ugcc-lviv.com>

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. **За достовірність фактів відповідає автор.**
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____